PROCEEDINGS

OF THE

TRAVANCORE SRI MULAM ASSEMBLY

SECOND ASSEMBLY.

FOURTEENTH SESSION.

Tuesday, the 11th January 1944|27th Dhanu 1119.

(OFFICIAL REPORT)

Vol. XXIII—No. 2.

CONTENTS.

			Page
1.	Members Sworn	...	73
2.	Questions and Answers	...	73
3.	Short Notice Questions	...	86
4.	Complaint about the pendency of answers to questions	...	90
5.	Chief Secretary's Statement *re* Supply of Diesel Oil	...	91
6.	Resolution on cultivation of paddy lands	..	96
7.	Adjournment Motion *re* The serious situation created in the State by the Tapioca Control Orders	...	115

PROCEEDINGS

of

THE TRAVANCORE SRI MULAM ASSEMBLY.

(OFFICIAL REPORT.)

SECOND ASSEMBLY.

FOURTEENTH SESSION, 1944/1119.

Tuesday, the 11th January 1944/27th Dhanu 1119.

The House re-assembled in the Legislative Chamber, Public Offices at 12 noon with the Dewan-President in the Chair.

NEW MEMBERS.

The following members took the oath and signed the Rolls:—

1. Mr. A. S. Damodaran Asan (*Food Grains Purchase Officer*.)
2. Mr. C. Kumara Das (*Secretary to Government*)
3. Mr. E. G. Salter (*Director of Transport*)
4. Mr. K. Subramonia Pillai (*Director of Agriculture*)
5. Mr. S. N. Ure (*Public Service Commissioner*)

QUESTIONS AND ANSWERS.

Purchase of paddy from Parur and Kunnatnad.

22. * **MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN** (*Kunnatnad* cum *Parur*): Will the Government be pleased to state the quantity of paddy hitherto purchased by Government from each of the taluks of Parur and Kunnatnad from the 15th of Kanni to the 15th of Thulam this year?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN (*Food Grains Purchase Officer*): The quantity of paddy purchased by Government from each of the Taluks of Parur and Kunnatnad from the 16th Kanni to 20th Thulam 1119 is as follows:—

Parur	...	31,466 Paras
Kunnatnad	...	77,095·1 Paras.

Paddy collected from Parur taluk.

23. * **MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN**: Will the Government be pleased to state the amount of paddy taken by Government from the Parur taluk during the Kanni crop season?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: 51,172 Paras and 1 1/4 edangalies of paddy till 17-5-1119.

Paddy Lands.

24. ***MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN** (*Kunnatnad* cum *Parur*): Will the Government be pleased to state:

(a) whether it has come to their notice that lands where paddy used to be grown formerly are now being utilised for growing money crops other than food crops; and

(b) if so, how many acres are thus used for other cultivation?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: (*Chief Secretary to Government*): (a) Government have no definite information as to the extent of such conversions though there may be lands where sugar-cane, bananas and cocoanut trees are being cultivated in certain areas where paddy was grown.

(b) This does not arise in view of reply to part (a).

Paddy production.

25. ***MR. C. JEBAMONY NADAR** (*Kalkulam* cum *Vilavancode*): Will the Government be pleased to state whether they have taken any steps during the present year to increase the output of paddy in the taluks of:

(1) Thovala.
(2) Agastiswaram.
(3) Kalkulam, and
(4) Vilavancode.

MR. K. SUBRAMONIA PILLAI (*Director of Agriculture*): Arrangements have been made for the sale of manures such as Bonemeal and Groundnut cake through Manure Depots specially started with a view to increase the output of paddy.

Distribution of Paddy.

26. ***MR. KOTTALIL P. ABRAHAM** (*Muvattupuzha* cum *Devicolam*): Will the Government be pleased to state whether the whole paddy purchased by them from the Travancore ryots up to the end of Karkadagom 1118 have been distributed or sold?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: No.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: May I know why the paddy was not distributed?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: Most of the paddy was distributed. There is only a small balance of a lakh of paras left on 17-8-1119. It may be remembered that we purchased about 37 lakhs of paras.

Applications for ration cards.

27. ***MR. KOTTALIL P. ABRAHAM:** Will the Government be pleased to state;

(a) whether the householders who *do not require* supply of any rationed articles under the ration scheme are required to file applications for ration cards; and

(*b*) if so, the reasons for the same ?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN : (*a*) Yes.

(*b*) 1. To ascertain the permissible consumption by members of the household.

2. To ascertain the number of persons other than members, who are depending on the stock of paddy or rice in the house, so that such persons may be prevented from drawing the ration.

3. To ascertain the number of members who have to be supplied with ration from the general stock when the present stock with the householder is exhausted.

Appointment of Proverthicars in the Revenue Department.

28. ***MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN :** Will the Government be plased to state :

(*a*) whether in the appointment of Proverthicars in the Revenue Department, ten persons used to be directly recruited every year by the Public Service Commissioner in accordance with certain principles ;

(*b*) from which year such recruitment was begun ;

(*c*) whether it was begun as a tentative measure for a term of years ; and

(*d*) if so, for how many years ?

MR. S. N. URE (*Public Service Commissioner*) : (*a*) Yes.

(*b*) 1114 M. E.

(*c*) Yes.

(*d*) 5 years.

Direct recruitment to the Public Service.

29. * **MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN :** Will the Government be pleased to state which departments have been permitted by Government to make direct recruitment to service without the advice of the Public Service Commissioner ?

MR. S. N. URE :

1. State Forces (whether the employment is civil or military)
2. Archaeology.
3. Devaswom.
4. Transport.
5. Any Department or Office permanently situated outside Travancore.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : ട്രാൻസ്പോർട്ട് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെ പബ്ലിക്ക സർവീസ റിക്രൂട്ടുമെൻറ റൂൾസിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു പറയുവാൻ ദയവുണ്ടാകുമോ ?

MR. S. N. URE : As it was a commercial department, Government considered it desirable to keep it outside the puryiew of the P. S. R. rules.

Nadars and Co-operative Department.

30 *MR. C. JEBAMONY NADAR : Regarding the 97 Inspectors provided for in the Co-operative Department (page 144 of the detailed budget for 1119), will the Government be pleased to state :

(*a*) whether any Nadar (Hindu) has been appointed as a Co-operative Inspector ; and

(*b*) whether any Nadar (Hindu) is holding office in the Co-operative Department ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : (*a*) No. The number of Co-operative Inspectors in the Department is 46 and not 97.

(*b*) No.

Damage done by wild elephants.

31 *MR. T. C. KESAVA PILLAI (*Kalkulam* cum *Vilavankod*) : Will the Government be pleased to state whether there is any damage done by the wild elephants in the Vilavankod Range ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR (*Conservator of Forests*) : One rogue elephant is reported to have caused some damage in the Kaliel pakuthy.

PRESIDENT : I may at once tell the member that Government will not hesitate to proscribe this elephant.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : മുൻപെ ഈ സ്ഥലത്തു ആനക്കുഴി ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാമോ ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : ഉണ്ടായിരുന്നു.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ കുഴി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു അനവധി ആനകൾ ശല്യം ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാമോ ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR: അങ്ങിനെ പറയാൻ തരമില്ല.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : ആന വീഴത്തക്ക രീതിയിലോ അല്ലെങ്കിൽ കണ്ടാൽ ആന ഭയപ്പെടത്തക്ക രീതിയിലോ ഉള്ള കുഴികൾ പ്ലാമലക്കും പന്നിമലക്കും ഇടയ്ക്കു വെട്ടിയിരുന്നാൽ ആന വരുകയില്ല. ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ തോട്ടക്കാർ ധാരാളമുണ്ട്. അവർ ആനയെ വയലുകളിലേക്കു അടിച്ചിറക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു. ഈ കുഴി തോണ്ടാനുള്ള ചെലവു പകുതി ഈ തോട്ടക്കാരെക്കൊണ്ടും പകുതി ഗവണ്മെന്റും ചെലവാക്കിയാൽ മതിയാകും.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : പ്രൊപ്പോസൽ വിവരമായി ഗവണ്മെന്റു മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും.

MR. M. SIVATHANU PILLAI (*Thovala* cum *Agastheeswaram*) : May I know whether the Conservator of Forests is aware that it was a rogue elephant or not ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : It was reported that it was doing considerable damage.

MR. M. SIVATHANU PILLAI : May I know whether the particular elephant referred to is not a rogue elephant?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : It depends on the amount of damage that the elephant does.

MR. M. SIVATHANU PILLAI : May I know whether this particular elephant has not done considerable damage?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Further reports are due on the matter and as soon as they are received action will be taken.

MR. T. C. KESAVA PILLAI ഒരു ഒററക്കൊമ്പനാന ഒരു മോഴയോടു കൂടി നടന്നു ശല്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതായി കൺസർവേററർക്കറിവുണ്ടോ.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR: ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ റിപ്പോർട്ടു അങ്ങിനെ വന്നിട്ടില്ല.

PRESIDENT : Apparently there is one more of the damaging elephant.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : ആ ഒററക്കൊമ്പനാനയുടെ കാലിൽ ഒരു മുറിഞ്ഞ ചങ്ങലയുണ്ടെന്നും അതു മി. കുമാരദാസിൻെറ അമ്മാവൻെറ ആനയായിരുന്നുവെന്നും അതു കാട്ടിൽ കയറിയതാണെന്നും കൺസർവേററർക്ക അറിയാമോ?

PRESIDENT : You must make enquires about that tusker.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Yes, Sir.

Reserved Forests for food cultivation.

32 * **MR. KOTTALIL P. ABRAHAM :** Will the Government be pleased to state whether any area of lands within the reserved forests auctioned in 1118 for food cultivation has been left without cultivation since the auction date to 15-4-1119?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Yes.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM : May I know why those reserved forest lands were not cultivated?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : In some cases it was the failure of the lessees to take proper action. In other cases there was no cultivation for want of sufficient seeds. In some other cases due to very early rains, no cultivation could be done.

Damage of Paddy for want of proper care.

33 * **MR. KOTTALIL P. ABRAHAM :** Will the Government be pleased to state :

(*a*) whether any quantity of paddy purchased by them from within the State got damaged through dampness and sprouting for want of proper care;

(*b*) whether they have made any provision for preserving in good condition the paddy which they purchased from the ryots; and

[Mr. Kottalil P. Abraham.]

(c) the persons or officers responsible for maintaining in good condition the paddy they purchase from the ryots until distribution?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: (a) No. (b) Yes.

(c) Purchasing Proverthicars and Accountants on the responsibility and control of the Tahsildars.

MR. K. KUNJU PANICKER: May I know whether the paddy which was collected in the mouth of Meenom and Medom was not removed from the bins even up to the time of Dhanu 1119?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: It was not removed because there was no damage to the paddy collected there.

MR. K. KUNJU PANICKER (*Mavelikara cum Kunnathur*): Are the Government aware that in the taluk of Kartikapally much damage has been caused on account of the delay in removing paddy from the place of storage?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: It was reported that unless paddy was removed, damage was likely to be caused. Immediately instructions were issued to the Tahsildar, Kartikapally, to dispose of it in that taluk or to transport the same to Karunagapally and Quilon taluks. That has been done.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: In answer to part (a), may I know whether any enquiry has been made in the matter?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: Yes, Sir. Whenever I go to a place the first thing I do is to enquire whether the paddy purchased and stored remains in good condition.

Travancoreans owning paddy lands in British India.

34 * MR. C. JEBAMONY NADAR: Will the Government be pleased to state:

(a) whether Travancoreans possess paddy lands in the adjacent British Indian districts; and

(b) whether such persons are permitted to transport to Travancore for their consumption any portion of the paddy grown in their fields in British India?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN (*Food Grains Purchase Officer*) (a) Yes. (b) No.

MR. C. JEBAMONY NADAR: May I know whether any Travancoreans are compelled to sell their stock of paddy grown in their fields in the adjacent British Indian Districts?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: Travancoreans are not permitted to export their paddy from British India.

MR. C. JEBAMONY NADAR: May I know whether it is a case in which they are compelled to dispose of their paddy at the spot?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: They can either dispose of the paddy or keep it there. The only thing is that they cannot bring it over here.

MR. C. JEBAMONY NADAR: Is there any compulsion to dispose of the paddy?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN: No. The owners can keep it there for a sufficiently long time.

MR. C. JEBAMONY NADAR: May I know whether the Government have ascertained why the people are not permitted to transport their own paddy to their places?

PRESIDENT: That is the arrangement made by the Madras Government. The question has been under discussion by the Madras Government. I myself labour under that difficulty. I have lands in the Madras Presidency from which I cannot bring paddy, either for the use of my family in Madras or here. They allow, out of about 270 acres that I have got, only two bags of paddy to be transported to Madras for the consumption of my family. That is the arrangement which the Madras Government have made. But we have pointed out that in the case of adjacent owners, a certain kind of mutual give-and-take would be useful and I believe some orders have been passed here on that matter.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Yes, Sir. But the Madras Government have not acceded even to that position. I may add that in regard to the paddy which is grown near the enclaves in Shencotta taluk.— — — —

PRESIDENT: You mean the stoppage.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Yes, Sir. Even there, they want to assess the total quantity that passes through Shencotta. Correspondence is going on in regard to that.

PRESIDENT: Evidently the Madras Government are particularly anxious about the paddy grown near Travancore. But difficulties of such a character are not apparently present with regard to transport of paddy between District and District in the Madras Presidency, or the Madras Presidency and Orissa, or the Madras Presidency and Mysore. But the matter is under correspondence.

High price of fish.

35. * **MR. C. JEBAMONY NADAR** (*Kalkulam* cum *Vilavankod*): Will the Government be pleased to state whether they have taken any steps to bring down the price of fish which has gone up to $14\frac{1}{4}$ chuckrams as seen from page 672, Part I of the Gazette, dated 21st December 1943?

MR. C. KUMARA DAS (*Secretary to Government*): Compared with various other food materials Government consider that there has been no abnormal increase in the price of fish within the State. The price referred to relates to Devicolam where the cost of transport is the deciding factor in the fixation of prices. No steps, therefore, appear to be necessary to bring down the price of fish.

War Allowance.

36 *MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : Will the Government be pleased to state :

(*a*) whether war allowance has been sanctioned to the Anchal Masters of non-departmental Anchal Offices ; and

(*b*) if so, the amount of such allowance and the number of such Anchal Offices ?

MR. C. KUMARA DAS : (*a*) No.

(*b*) The question does not arise.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : നാൺഡിപ്പാർട്ടുമെൻറൽ അഞ്ചൽമാസ്റ്ററന്മാക്ക് അലവൻസു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണ് ?

MR. C. KUMARA DAS : The general rule for grant of such allowances is that those who may receive them should be full time employees of Government. Non-departmental anchal master do note come under that category.

Tapioca Control Order.

37 *MR. KOTTALIL P. ABRAHAM : Will the Government be pleased to state the circumstances which necessitated the passing of the recent Tapioca Control Order and the provisions for licences under that order ?

MR. A. S. DAMODARAN ASAN (*Food Grains Purchase Officer*) : Numerous complaints were received by Government regarding the non-availability of tapioca in the local markets for purposes of consumption though production of the commodity had not diminished. One of the main reasons for this dearth was understood to be that leading merchants and industrial concerns were in the habit of buying raw tapioca at prohibitive rates and storing it in the form of dry chips with a view to profiteering. As a result, the commodity went out of the poor man's reach. In order to ensure its supply and to ease the present food crisis, Government were forced to take steps for controlling the article and for the introduction of licence system in tapioca business. As to the provisions for licences, the attention of the member is invited to the provisions of the Order, published in the Government Gazette dated 2-11-1943.

MR. G. VELU PILLAI (*Karunagapalli* cum *Kartikapalli*) : May I know whether, after the passing of the recent Tapioca Control Order, tapioca is available in the local market ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : Yes, Sir, to a large extent.

MR. G. VELU PILLAI : May I know whether tapioca is being sold at controlled rates at present ?

RAJYASEVAPRVAINA G. PARAMESWARAN PILLAI : Yes, Sir, at the modified prices.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI (*Thiruvalla*) : May I know whether the Food Advisory Committee was consulted with regard to the change in the price of tapioca ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Yes, Sir. I may add that in pursuance of the debate on the Food Advisory committee, necessary steps have been taken to implement the decision.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether it was not said that the restriction of price should be removed so far as tapioca was concerned?

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI (*Trivandrum*): Sir, on a point of order. May I know whether the Chief Secretary can answer this question?

PRESIDENT: I have ruled very often that as amongst Government benches, anybody can answer For instance, the Conservator of Forests can answer a matter pertaining to the Judicial Department. All the ten members of Government are supposed to speak on behalf of Government and therefore anyone can answer any question. That has been ruled not only here but in the legislatures all over the world. To point an instance, Mr. Amery speaks on war policies although he is the Secretary of State for India.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: The idea was mooted at a meeting of the Food Advisory Committee. Two suggestions were made by the Committee. The main suggestion was that price control itself might be taken away so that there might be free competition in the open market. There was also the opinion that while price control was maintained the price itself might be raised. Government said they would consider the question and the price was slightly increased.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know from Government whether they have consulted anybody in regard to the present fixation of the price?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Government have consulted the District Officers.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether it was not the idea expressed at the Food Conference that it should not be below 1 ch. 2 cash per pound?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: So far as the Food Advisory Committee was concerned, it was even suggested that control might be withdrawn.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether there is any reason why the price prevailing in Cochin should not be adopted here?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: In Cochin it is slightly higher than it is here, because Travancore is supplying them with tapioca.

PRESIDENT: Cochin depends almost entirely on Travancore for its supply of tapioca, so I am told.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: The position is the contrary. They have got enough of tapioca.

PRESIDENT: I would like the question to be investigated. The Dewan of Cochin may be told that the question was discussed here in the House. But I may say at once that Mr. Dixon told us that in spite of his efforts, the people would not grow tapioca and that without tapioca from Travancore the position of the people of Cochin would be very difficult. Therefore he wanted merchants of Cochin to come here and buy tapioca from Travancore which we declined to allow, as it might lead to abuses. We said that we would supply tapioca to Cochin but that supply was based on the hypothesis that Cochin does not grow tapioca on any large scale.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether any quantity was not sent to Cochin?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: A certain amount in excess of the prescribed quota might have gone.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether it is impossible to raise the price?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: May I just point out that at Chengannur, I made certain enquiries with the cultivators of tapioca. There were six of them and they all told me that the price which has been fixed was very reasonable.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know from the honourable member whether tapioca is not being sold there at chs. 1-4 per pound?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: That is profiteering.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether any action has been taken against them?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Instructions have been issued in the matter.

Navika Thozhilali Sanghom.

38. ***MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR** (*Karunagapalli cum Kartikapalli*): Will the Government be pleased to state:

(*a*) whether the Navika Thozhilali Sanghom submitted a memorandum to Government two months back regarding the grievances of the workers;

(*b*) whether a deputation sought permission to meet the Dewan on these matters;

(*c*) whether the Government sent any reply to this and if so, when; and

(*d*) the nature of the reply?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: (*a*) Yes.

(*b*) Yes.

(*c*) Yes—to (*a*) on 18-12-1943 and to (*b*) on 7-1-1944.

(*d*) A reply was given that the Dewan would be glad to see the deputation on 9-1-1944. The deputation did not, however, meet the Dewan.

MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR: May I know when a letter posted from here on the 7th will reach Quilon?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: On the 8th, Sir.

MR. KANNANTHODATH JANARDNAN NAIR: May I know whether the interview was not fixed on the 9th of January?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Yes.

MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR: May I know whether the letter was not worded that the Dewan would however have no objection to meet the deputation..............

PRESIDENT: It was deliberately worded like that by me. The Navika Thozhilali Sanghom had put forward, prior to the appointment of a special officer, certain requests. The Special Officer was appointed to deal with all questions and as it was considered that if a senior officer was appointed he would be listened to by everybody in the State. If a man gets Rs. 250, he will not listen to a man getting Rs. 249, and they would not co-operate. It was found that there was a certain amount of that spirit in various offices. At all events, people were wanting in co-operation. Therefore a senior officer whom the subordinates of the Excise, the Police and other departments would submit to without grumbling, was appointed The Navika Thozhilali Sanghom had raised certain questions relating to the boatmen. Those questions could be dealt with most satisfactorily by the officer, because those questions relate to very important matters on which the further policy has to be laid down. Therefore it was thought that after the appointment of this officer, the Navika Thozhilali Sanghom may not desire to see the Dewan. As a matter of fact I received a letter from Mr. Janardanan Nair saying that he did not want to see the Dewan because of the appointment of the Special Officer.

To the Chief Secretary.

"Your letter R. O C. No. 18757/43/C. F. S. dated the 7th January 1944, intimating that the Dewan will have no objection to receive the deputation. With reference to the same I have the honour to inform you that in view of the Press Note issued by the Government on 19-5-119 appointing a Senior Officer to go into the grievances of the workers, the deputation will prefer to wait on the Dewan after conducting the necessary negotiations with the new Speciel Officer. Moreover the letter permitting us to meet the Dewan was received only to-day afternoon though the request was made two months back. As it is impracticable to collect together all the members of the deputation in so short a time the opportunity may be postponed".

MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR: I am afraid that there might be the complaint that after getting permission to see the Dewan we did not go and see the Dewan.

PRESIDENT: It will only be a historical fact that the deputation did not meet the Dewan. There is no dissatisfaction involved.

Stock of Salt.

39 ***MR. T. C. KESAVA PILLAI:** Will the Government be pleased to state:

(a) the quantity of the total stock of salt in all the factories till the end of 1118 Thai Pani;

(b) whether they received representations for the sanction of Puratasi Pani in salt factories; and

(c) if the answer to part (b) is in the affirmative, whether orders have been passed on those representations?

MR. C. KUMARA DAS: (*a*) The total stock of salt in all the factories till the end of 1118 Thai Pani was about 25,53,160 maunds.

(*b*) Yes.

(*c*) Yes.

Work of the State Rice Officer (Mr. S. Rangaswami Aiyangar) at Tanjore.

40 ***MR. M. R. NARAYANA PILLAI:** (*Tiruvella*): Will the Government be pleased to state the nature of work which the State Rice Officer (Mr. S. Rangaswami Aiyangar) was doing at Tanjore in the months of Meenam and Medom 1118?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: The State Rice Officer (*Mr. S. Rangaswami Aiyangar*) was engaged in the inspection and despatch of the rice which was supplied to the State from Tanjore area by the Grain Purchase Officer, Tanjore.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: May I know whether the officer is still in the same place, doing the same work?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: He has gone from Tanjore to Trichinopoly.

Export of Agricultural products such as yams, banana etc.

41 ***MR A. K. KUMARAN VAIDYAN;** Will the Government be pleased to state:

(*a*) whether the export of banana, pumpkins and yams such as chena, chembu and kachil from Travancore to other places has been prohibited; and

(*b*) if so, the date of such prohibition?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: (*a*) No.

(*b*) in view of the answer to part (*a*) this does not arise.

Export of Sago.

42 ***MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN:** Will the Government be pleased to state:

(*a*) whether the export of sago prepared out of tapioca flour from Travancore to other places has been prohibited; and

(*b*) if so, the date of such prohibition?

MR. C. KUMARA DAS: (*a*) Possessing of tapioca powder is prohibited under Government Notification ROC. No. 2133-1/42/CFS., dated 18th November 1942 and export of tapioca in any form except under permits is also prohibited under Government Notification ROC. No. 2133/42/CFS., dated 25th October 1942.

(*b*) Please refer to answer to part (*a*).

The price of Coir and its products.

43 ***MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR:** Will the Government be pleased to state:

(*a*) whether a Board of Control has been established; and

(*b*) if so, the nature and extent of the work intended to be done by such a Board?

MR. C. KUMARA DAS: (*a*) A Trade Committee has been established.

(*b*) The member is referred to the Press Note, dated the 13th December 1943, vide copy placed on the table.

Appendix I.

Vide Answer to Question No. 43.

PRESS NOTE.

The Supply Department of the Government of India and the Governments of Travancore and Cochin have in mutual consultation formulated a scheme which, while ensuring supplies of coir and coir products at reasonable prices to the Supply Department for war purposes, will regulate production and supply of coir and coir articles in the Travancore and Cochin States and help the coir industry out of the depression caused by the loss of its export markets. Orders for coir products which may probably amount in value to Rs. 44 lakhs will be available with the Supply Department up to the end of the year 1944. In addition to these demands, all demands received from His Majesty's Government and other overseas indentors will be included in this scheme. 10 per cent. of the demands for coir products will be reserved to British India and the balance will be placed with the Travancore Government who would work in collaboration with the Government of Cochin regarding allocation of orders as between the two States. Ceiling prices to be in operation up to the end of 1944 have already been fixed for certain varieties of coir yarn; prices for other varieties will have to be in parity with these prices. The price basis for manufactured products will be worked out with reference to the ceiling prices and the cost of production of selected firms. In order to work this scheme a Trade Committee is being established with the following gentlemen as members to represent the Travancore Government and the coir interests in the Travancore State.

1. Mr. C. Kumara Das, (*Secretary to Government*).
2. ,, E. L. Pollard.
3. ,, K. C. Karunakaran.
4. ,, M. L. Janardhanan Pillai.
5. ,, H. Smith.
6. ,, N. M. Mahommad Abdul Kadir.
7. ,, K. V. Nanoo.

One representative of the Cochin Government and two representatives of the Coir interests in that State will be nominated by that Government. Sachivottama Sir C. P. Ramaswami Aiyar, K. C. S. I., K. C. I. E., LL. D., Dewan of Travancore will be the Chairman of the Committee. The first meeting of the Committee will be held at Alleppey on the 16th December 1943.

Huzur Cutcherry, (Sd.) L. G. PEREIRA,

Trivandrum, 13th Dec. 1943. *Assistant Secretary to Government.*

SHORT NOTICE QUESTIONS.

Transport Advisory Committee.

*MR. E. P. VARGHESE (*Ambalapuzha* cum *Shertala*): Will the Government be pleased to state:

(*a*) whether a meeting of the Transport Advisory Committee was held yesterday (Sunday, 25-5-1119);

(*b*) whether the Christian members of the Committee requested to have the meeting adjourned;

(*c*) whether they attended the meeting;

(*d*) whether the meeting was held in spite of the protest of the Christian members;

(*e*) whether any of the elected members of the Committee were present at the meeting; and

(*f*) whether the Christian members of the staff were asked to attend?

MR. E. G. SALTER (*Director of Transport*): (*a*) Yes.

(*b*) Yes.

(*c*) No.

(*d*) Yes; but no protest was registered.

(*e*) No.

(*f*) No. (Members of the staff do not attend the meeting.)

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: ട്രാൻസ്പോർട്ട് അഡ്വൈസറി ബോർഡ് ചെയർമാനും ക്രിസ്ത്യൻമെമ്പേഴ്സും ഹാജരില്ലാതെ മീറ്റിംഗ് നടത്തിയതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു പറയാമോ?

MR. E. G. SALTER; A quorum was present including the Chairman and so the meeting was held.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: ഞായറാഴ്ച യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടാമെന്നു ഗവമ്മെൻറു സ്പെഷ്യൽ സാംക്‌ഷൻ വല്ലതും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ?

MR. E. G. SALTER: There are no definite or implied orders against it. The committee can meet on any day of the year at any place.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: ഹിന്ദുക്കൾക്കും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും, മഹമ്മദീയർക്കും ചില വിശേഷദിവസങ്ങൾ ഉണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ... ... ...

PRESIDENT: Generally speaking, all formal meetings need not and should not be fixed on Sundays. And I take it that all departments, like Courts, will keep that in mind. But there are certain very definite reasons in respect of Courts for not having business on Sundays which do not apply to the other departments. I have myself attended very important meetings of committees in England on Sundays, committees instituted by the India Office and other departments in the British Government. They have held meetings on Sundays in England and I have attended them. The Government of India very often hold special meetings on Sundays and the Madras Government

have also fixed many meetings on Sundays, and those meetings have taken place on Sundays. If there is any person who is inconvenienced by it, he generally sends word that it is inconvenient. If the sense of the House is—and I do not wish to make any change in the matter—that formal meetings of committees and even informal meetings should not be held on Sundays, Government will be only too glad to fall in with its wishes.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: My suggestion is that there should not be any hard and fast rule in regard to this matter. At times it might be even absolutely necessary to convene urgent meetings on Sundays.

PRESIDENT: The whole question of whether meetings may be held on days which are particularly holy for certain sections of people, may be decided by the House. But there is this difficulty. For instance, the Muhammadans might say that on Fridays at least between the hours of between what hours, Mr. Chandamiah, Mr. Mackar Pillai?

SAHIB BAHADUR M. K. MACKAR PILLAI (*Kunnatnad* cum *Parur*): Between the hours of one and three in the afternoon.

PRESIDENT: Yes, the Muhammadans might say that they will not have meetings between these hours on Fridays. Then there are people who might object to meetings being held on Amavasya days. There are other people who observe 'Pournima' also. They won't have meetings on those days. There are people who fast on 'Shashti" days; they will not like to attend meetings with an empty stomach. And so it will go on.

But it has been the custom to have no public business on Sundays. Do you have any difficulty, Mr. Salter, in having any meetings on Sundays?

MR. E. G. SALTER: Personally I feel that having regard to the exigencies which are created by the international situation it is absolutely impossible to say that so far as the Transport Department is concerned no meeting will be held on a Sunday. Again, if I am to express a personal opinion I strongly object to the suggestion. I suggest that sight should not be lost of the fact that the Chairman of that Committee is a Christian, but he is a Christian who does not allow ethics to stand in the way of the country's war efforts.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: Some years ago on a New Moon Day, the Legislative Council held its meeting. Some of us felt aggrieved and addressed Mr. Raghaviah, the then President, and he was prepared to correct the mistake. My opinion is that meetings should not be held on Sundays.

Now, Mr Salter says that there may be urgent business on account of the war. Of course we are doing very important work for the war. But not having meetings held on Sundays is not going to obstruct our preparedness to meet the situation. If a class of people think that their religious feelings are wounded, why not respect their feelings?

PRESIDENT : A great deal can be said on both sides. It is very difficult to dogmatise on these matters. It is open to a person to contend, if the war is going to last, that, as between his duty to the Almighty and his duty to Man, he prefers his duty to the Almighty and say that so long as the war lasts he is not going to attend any meetings on Sundays. These are questions of practical exigency. I shall be guided by the wishes of the House.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM : I wish to know whether the time allotted for questions and answers can be converted to discuss motions

PRESIDENT : I am only ascertaining the sense of the House. The answer shall decide whether it will be done, or will not be done.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : എനിക്കു ഇൻവിറ്റേഷൻ കിട്ടിയതു് ഞായറാഴ്ച ൧൧ മണിക്കു യോഗം കൂടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. അന്നു ൧൧ മണിക്കു പള്ളിയിലെ സർവീസുപോലും അവസാനിക്കുകയില്ലെന്നും അത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ ൨ മണിക്കുമേൽ മീററിംഗു വച്ചാൽ ഞാൻ വരാമെന്നും എഴുതി അയച്ചു. അതിനു മറുപടിപോലും തരാതെ ൧൧ മണിക്കു മീററിംഗു നടത്തുകയാണു ചെയ്തതു.

MR. E. G. SALTER : It is true that a letter was received in the office during my absence in Munnar in connection with the operation of the Pallivasal Hydro-Electric Transport extension and in the absence of the Superintendent of the Transport Department in Cochin in connection with the shipment of foodgrains into Travancore. Because of that, I am sorry. On the other hand I wish to point out that this was the only objection received and so I was justified in acting in accordance with the wishes of the majority rather than those of the minority.

PRESIDENT : Did any Christian member attend that meeting ?

MR. E. G. SALTER : With the exception of myself, no, Sir.

MR. M. SIVATHANU PILLAI : Sir, this question involves principles of far reaching importance.

PRESIDENT : The question will be raised in the form of a Resolution at the next meeting of the House.

Functions of Taluk, Pakuthy and Kara Committees.

* **MR. K. R. NARAYANAN** (*Vaikom cum Kottayam*) : Will the Government be pleased to furnish the following information regarding the Taluk, Pakuthy and Kara Committees in the State :

(*a*) whether there are Committees for every taluk, pakuthy and kara in the State ;

(*b*) what are the functions of the above Committees ;

(*c*) whether these Committees are consulted regarding the purchase and distribution of food materials within their respective areas ;

(*d*) whether these Committees are consulted in the selection of wholesale and retail dealers ; and

(*e*) whether the Taluk Committees are complying with the orders of the Government to submit minutes of their monthly meetings?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : (*a*) Government have directed that Committees for every Taluk, Pakuthy and Kara should be constituted. It is reported by the Division Peishkars that Taluk Committees and Pakuthy and Kara Committees have been formed. Information as to details of the working of these committees in each Taluk has been called for and will be made available to the honourable members.

(*b*) The functions of the Committees are to collaborate with the officials in the purchase of paddy, distribution of foodgrains and to furnish information regarding scarcity of foodgrains or maladjustments, if any, in particular localities and to render such assistance as is possible in the securing of excess stocks.

(*c*) Yes.

(*d*) Information has been called for.

(*e*) The orders in this matter were issued on 25-12-1943. The reports from the Tahsildars are awaited.

MR. K. R. NARAYANAN : പാർട്ട് ഡി. കച്ചവടക്കാരനെ നിയമിക്കുന്നതിനുമുൻപു അപേക്ഷകൾ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു താലൂക്ക കച്ചേരിയിൽ നിന്നു നോട്ടീസ് എഴുതണമെന്നു വ്യക്തമായി ഗവൺമെന്റു ഉത്തരവു അയച്ചിട്ടുണ്ടോ ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : The procedure has been prescribed. In regard to the selection of merchants, the distributing authority is given the option.

MR. K. R. NARAYANAN : എന്റെ ചോദ്യം ഇതാണ്. റേഷനിംഗ് ആഫീസറോ തഹശീൽദാരോ ആരായിരുന്നാലും കച്ചവടക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് താലൂക്കകച്ചേരിയിൽനിന്ന് നോട്ടീസ് എഴുതണമെന്നു ഗവൺമെന്റു ഉത്തരവില്ലേ ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : I may refer the honourable member to pages 36 and 37, paragraph 6, of the Proceedings of the Government which prescribe the procedure for the selection of merchants.

MR. K. S. SABASTIAN (*Changanacherry* cum *Peermade*) : May I know whether the Government are aware that the merchants themselves are members of the Taluk Committees?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : Some of them may be, Sir.

MR. K. S. SABASTIAN : May I know whether it is advisable to have such merchants on the committee?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : They are licensees, Sir.

MR. N. NARAYANA KURUP (*Ambalapuzha* cum *Sherthallai*) : May I know whether the circular dated the 13th December 1943 issued by the State Rationing Officer requires applications being invited from retail merchants in all localities?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI : That is for rationing purposes.

MR. K. KUNJU PANICKAR: May I know who constitutes the Taluk Committee?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: The Tahsildar, in consultation with the leading members of the Legislature and others.

MR. K. KUNJU PANICKAR: When a certain member is included in the Taluk Committee, will he not be informed about it?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: I believe so, Sir.

MR. K. KUNJU PANICKAR: I was never informed, though I am a member of both the Mavelikara and the Kunnathur Taluk Committees.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: I find that they are ex-officio members of the Committee. The proceedings say that the Taluk Committee shall consist of the members of the Legislature representing each Taluk and other members.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: ഇങ്ങനെ 'പ്രോസീഡിംഗ്സിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും പ്രയോഗത്തിൽ അങ്ങിനെ നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: പല മെമ്പറന്മാരും താലൂക്കു കമ്മിററികളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവന ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

SAHIB BAHADUR P. S. MOHAMMED (*Quilon cum Kottarakara*): ഞാൻ ഈ കമ്മിററിയിലെ മെമ്പറാണ്. എനിക്കു നോട്ടീസു കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നറിയാമോ?

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: അന്വേഷിക്കണം.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: എന്നെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന രണ്ടു താലൂക്കുകളിലും നിന്നു ഇതുവരെ എനിക്കു നോട്ടീസു കിട്ടിയിട്ടില്ല.

COMPLAINT ABOUT THE PENDENCY OF ANSWERS TO QUESTIONS.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: Sir, the constitution has allowed us the right to ask questions and put supplementary questions, and the rules lay down that 15 days' notice should be given to the Secretary. The 15 days' notice evidently is meant for the Government Officers to prepare the answers. Yesterday the Chief Secretary said that the Christmas holidays intervened. The holidays were marked in the calendar. We knew it already. In any case I am unable to understand how the later question, Numbers 79, 92, 96 etc., could be answered when a very large number of earlier questions remains unanswered.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: The answer is very simple. Questions are not being answered in the numerical order in which they are received. It will depend entirely upon the nature of the information called for,

PRESIDENT: Sometimes draft answers from departments or Officers which are not considered satisfactory are returned to them for further consideration. Sometimes there is delay on that account.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: When you are given time to answer questions and when a period is fixed by the rules, the answer should be ready, if the questions were received in time. That is what I want to say. I want to know whether the Government have any definite principle in the answering of questions or whether they simply act according to their own fancy.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: There is no question of fancy.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: It is scant courtesy to the House that in spite of repeated representations here only a very small number of questions are answered; we found that yesterday only 21 questions were answered. Today there is a *marked improvement.* Instead of 21 we have got 22.

PRESIDENT; The whole difficulty could be overcome if only the honourable members, instead of waiting for the 15 or 16 days before the Assembly meets, send up questions, say from to-morrow onwards for the next session. In that case the necessary information could be collected and the answer furnished at the next meeting of the Assembly. In the House of Commons, questions are sent about 3 or4 months before the actual meeting of the Parliament. Every member of Parliament thinks that it is his duty to send up proposals or questions on matters of importance. He does not wait till the 15th or 16th day. Supposing an honourable member sends up 15 or 20 questions just before the Assembly meets and asks the Secretary that all these questions should be answered at the next session of the Assembly. They have got to be tabulated and the necessary information called for which will mean some time.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: Even during the last Budget Session the average number of questions answered was between 15 and 20.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: Between 50 and 60.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI: But not during the last Budget Session. I challenge the Chief Secretary's statement.

MR. M. SIVATHANU PILLAI; Regarding the question raised by me yesterday, I wish to know whether any supplementary questions can be asked to-day?

PRESIDENT: No.

STATEMENT RE: DIESEL OIL.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: A supplementary question was put yesterday, and in answer to that, further information was promised to be laid on the table today. I wish to place before the House a statement regarding the Diesel Oil Supply.

> "The requirements of Diesel Oil necessary for Punja cultivation and the distribution of such oil for this purpose have been undertaken since 1118 by the Kuttanad Punja Cultivation Oil Distribution Board which is a non-official body, the Convene.

[Rajyasevapravina G. Parameswaran Pillai]

being Mr. N. Rama Aiyar. The Tahsildars of Kottayam, Changanacherry and Ambalapuzha and the Special Punja Officer are coopted as members of the Board. It is understood from Mr. Rama Aiyar that in 1118 the total quantity of diesel oil allotted was nearly 1,072 tons for a total area of nearly one lakh of acres. It is stated that an additional area of 7,000 acres of back-water Kayal lands and over 10,000 acres of shallow water plots have been taken over for cultivation this year. It was, however, found that the oil companies had budgeted only for 775 tons of Diesel oil for this year. The Government were therefore asked to arrange immediately for at least 400 tons of oil in addition. On a previous requisition made by Mr. Rama Aiyar to Government, the Controller of Supplies was asked to sanction an additional quota of 200 tons. As soon as further communication was received the Controller of Supplies, Madras, was asked that the original allotment of 200 tons might be enhanced to 700 tons. I am glad to state that the Controller of Supplies took prompt action and replied that the oil companies have been instructed to release adequate quantity of Diesel Oil to meet the situation in the pumping areas. Mr. Rama Aiyar got into touch with the agents of the oil companies who had by that time increased the original allotment of 775 tons to 1,034 tons. Representatives of the Oil Companies were of the view that they could recommend to the Controller for sanction of additional quotas only if guarantee could be given that the oil distributed to the cultivators was actually utilised for pumping operations and for nothing else and that some body must take up the responsibility for this, and if it ultimately came out that oil was found to have gone into misuse the responsibility therefor must be fixed on the Board. If the Board could not take up the responsibility the Company would find machinery for doing the distribution themselves. Mr. Rama Aiyar stated that the Board could not take up this responsibility. Mr. Bartley has, therefore, enquired whether the Punja Special Officer could give a guarantee on behalf of Government. It is also seen that the Company has appointed a Company's Engineer to be at the spot to assess actual requirements for pumping operations. Some difference of opinion had arisen between the Engineer on the one hand and the Board on the other as to the quota required for consumption per acre.

The whole question was discussed by Mr. Bartley with me and it was agreed that a reasonable settlement could be arrived at by mutual discussion between the Punja Special Officer, Company's Engineer and Mr. Rama Aiyar. The Punja Special Officer has since discussed the matter with Mr. Bartley and asked for immediate instructions being issued to the Companies to supply 150 tons next week. Telegraphic Communications have already been issued to Mr Bartley on this subject and I am glad to say that a telegram has just been received that they have recommended immediate release of 340 tons

and that 110 tons were being supplied today (10-1-1944) and that they will telegraph further release immediately after sanction is obtained from the Controller."

The Special Punja Officer has also telegraphed to me this morning as follows :—

"Reference Phonocom of yesterday regarding diesel oil supply Position very hopeful. Regular supply expected from to morrow. Company's local representatives render full support. Existing arrangement for distribution may continue this season."

MR. N. NARAYANA KURUP : Sir, I wish to make a statement with regard to that.

PRESIDENT : What is it ?

MR. N. NARAYANA KURUP : The Chief Secretary's statement just read was in answer to my adjournment motion and I wish to make a statement with regard to it.

PRESIDENT : Yes, please go on.

MR. N. NARAYANA KURUP : സർ, ഞാൻ ഇന്നലെ അവതരിപ്പിച്ച അടിയന്തിരപ്രമേയത്തിനുള്ള സമാധാനമാണ് ചീഫ് സിക്രട്ടറി അവർകൾ ഇപ്പോൾ വായിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഈ അടിയന്തിര കാൎയ്യത്തിൽ ഗവൺമെൻറു ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങൾ കർഷകർ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും എണ്ണക്കമ്പനിക്കാരുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കാമോ എന്നു ഞാൻ ബലമായി സംശയിക്കുന്നു. പുഞ്ചകൃഷിക്കാൎയ്യം നീട്ടി വയ്ക്കാവുന്നതല്ല.

എല്ലാക്കാലവും ധനുമാസം അവസാനത്തിനകം വിതച്ച് ഉറവയെടുത്തിരിക്കണം. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ നിലം ഉണങ്ങി രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം നെൽച്ചെടിക്ക് ശുദ്ധജലസേചനം നടത്തേണ്ടതായുണ്ട്. മകരം പകുതിയാകുമ്പോൾ നിലത്തിനുവെളിയിൽ ഉപ്പുവെള്ളമാകുന്ന പതിവുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, ധനുമാസാവസാനത്തിനുമുമ്പ് വിത കഴിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നത്. കർഷകനാണെങ്കിൽ തുലാം അവസാനമാകുമ്പോഴേക്കും, നിലത്തിൻെറ പുറവരമ്പുകൾ കുത്തി എൻജിൻ വച്ചു തയാറാക്കും. എൻജിൻ നടത്താനുള്ള എണ്ണയുടെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചു കാലാകാലത്തു വിതയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇന്നത്തെ കർഷകൻെറ സ്ഥിതി പരിതാപകരമാണ്. അവൻ വൃശ്ചികമാസം മുതൽ ദിവസേന, ഓയിൽ ബോർഡുകാരുടെയും എണ്ണക്കമ്പനി ഏജൻറന്മാരുടേയും പടിവാതിൽ കാക്കുന്നു. ദിവസേന നടന്നുനടന്നു കുറേശ്ശ എണ്ണ ഓരോ ദിവസത്തേക്കുമായി വാങ്ങി എൻജിൻ നടത്തി വിതച്ചു കഴിഞ്ഞവരുമുണ്ട്. അതുതന്നെ ഒന്നരമാസക്കാലം കൊണ്ടാണ്. എൻജിൻസ് രാത്രിയും പകലും നടത്തുന്നതിന് എണ്ണ കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ, എല്ലാനിലങ്ങളും ധനു ൧൫-ാംനു-ക്കകം വിതച്ചു കഴിയുമായിരുന്നു.

[Mr. N. Narayana Kurup.]

എന്നാൽ എണ്ണക്കമ്പനിക്കാരും ഏജൻറന്മാരും ഓയിൽബോർഡിൻെറ പെർമിററിനെ അവഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓയിൽബോർഡ്, ഒരു പരിമാണം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയാൽ, ഏജൻറന്മാർ അത്രയും വേണ്ടെന്ന് കമ്പനിയെ അറിയിക്കും. കഴിഞ്ഞയാണ്ടിൽ കുട്ടനാട്ടിൽ പത്തരലക്ഷംപ്പറനിലത്തോളം കൃഷിയുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് ഗ്യാസ് എൻജിനായിരുന്നു അധികവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്. ഏകദേശം ആയിരത്തിഎഴുപത്തിരണ്ട് (൧൦൭൨) ടൺ എണ്ണ ചിലവായി. ഈയാണ്ടിൽ ഉദ്ദേശം ൧൨ ലക്ഷംപ്പറ നിലം കൃഷിയുണ്ട്. അവിചാരിതമായി മടവീണതിനാൽ ഉദ്ദേശം രണ്ടുലക്ഷംപ്പറ നിലങ്ങളിൽ വീണ്ടും എണ്ണ ഉപയോഗിച്ച് വെള്ളം വററിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അതിനുംപുറമേ, എണ്ണ എത്രവേണമെങ്കിലും തരാമെന്ന് കമ്പനി ഏജൻറന്മാർ പറഞ്ഞതിനെ വിശ്വസിച്ചും, കരിയുടെ കുറവുകൊണ്ടും ഗ്യാസ് യന്ത്രങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. അപ്രകാരം ഈയാണ്ടിൽ കൂടുതൽ എണ്ണ വേണ്ടിയിരിക്കെ, കമ്പനി ഏജൻറന്മാർ ൭൭൫ ടൺ മതിയെന്നും ബോർഡും കർഷകരും മിതമായി എണ്ണ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നും കമ്പനിയെ അറിയിച്ചു.

ഗവമ്മെൻറിൻെറ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഇമ്പീരിയൽ ഗവമ്മെൻറ് അത്യാവശ്യമുള്ള എണ്ണ കൊടുക്കാൻ ഉത്തരവായെങ്കിലും, സ്വാർത്ഥതല്പരരായ കമ്പനി ഏജൻറന്മാരും ഇൻസ്പെക്ടറന്മാരുംകൂടി കമ്പനിയെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ച്, ഒരു വിഷമഘട്ടമുണ്ടാക്കിയെന്നും അത് അവർക്ക് കൂടുതൽവിലയ്ക്ക് എണ്ണക്കച്ചവടം നടത്താനായിരുന്നുവെന്നും കേൾവിയുണ്ട്. എണ്ണവിതരണബോർഡിനോട് ആലോചിക്കാതെയും സംഗതികളറിയാതെയും ഏജൻറന്മാർ അളവുനിശ്ചയിച്ചതുതന്നെ ബോർഡിനെ ഇല്ലാതാക്കാനാണ്. ഓയിൽബോർഡ് അവർക്ക് ഒരു ശല്യമായി തോന്നീട്ടുണ്ട്. ബോർഡിനെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബോർഡുകൊടുക്കുന്ന പെർമിററനുസരിച്ചുള്ളതിൽ പകുതി കൊടുത്തും മുഴുവനും രസീതുവാങ്ങിയും ഏജൻറന്മാർ എണ്ണ കൊടുത്തതായി രേഖാമൂലം പരാതിപ്പെട്ടതായും അറിയുന്നു. ആ എണ്ണ ഏജൻറന്മാർ കൺട്രോൾ വിലയുടെ മൂന്നിരട്ടിക്ക് വിററതായും അത്യാവശ്യം കൊണ്ട് കർഷകർ വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതായും പറയപ്പെടുന്നു.

ഇപ്പോൾ കൊടുക്കുന്നതുതന്നെ ഓരോ ദിവസത്തേയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ള എണ്ണയാണ്. കർഷകൻ എട്ടും പത്തും മൈൽദൂരം ദിവസവും വന്ന് എണ്ണ വാങ്ങേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. വിതയ്ക്കാൻ വിത്തുകിട്ടിയെന്നോ വിതച്ചുകഴിഞ്ഞെന്നോ അറിഞ്ഞാൽ എണ്ണയില്ലെന്ന് ഏജൻറന്മാർ പറയുന്നതായും കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ കള്ളക്കച്ചവടത്തിന് എണ്ണ കി

ട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. കിളുത്തവിത്ത് നശിക്കുമെന്നും വിതച്ചവിത്ത് വെള്ളം കൂണം വററാതിരുന്നാൽ ചീഞ്ഞുപോകുമെന്നും കരുതി കർഷകർ ഏതു വിലയ്ക്കും എണ്ണ വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരം കാര്യങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇനിയും ഉദ്ദേശം ൩൩൦൦൦ ഏക്കറിലെ വെള്ളം വററിക്കാനും വിത നടത്താനും ഉണ്ട്. ഇന്ന് ധനു ൨൭ ആയി. ഇനിയും എന്ന് എണ്ണ കിട്ടുമോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കമ്പനി പ്രതിനിധിയുമായി ഗവണ്മെൻറ് സംഭാഷണം നടത്തിയെന്നും ൩൪൦ ടൺകൂടി ഉടൻ കിട്ടുമെന്നും പറയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അക്കാര്യം നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഗവണ്മെൻറ് പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷമായി അന്വേഷിക്കണം. എണ്ണ ഉടനടി വിതരണം നടത്താൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ടെന്നും പുഞ്ച സ്പെഷ്യലാഫീസർ ചീഫ്സെക്രട്ടറി അവർകൾക്കു ഫോൺചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും കർഷകരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടിന് കുറവുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഏതായാലും ഭാവിയിൽ ഈ കുഴപ്പമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇപ്പോൾ കർഷകർ അനുഭവിച്ച നഷ്ടം പലവിധത്തിലാണ്. സാധാരണ രാവുംപകലും എൻജിൻ നടത്തിയാൽ വെള്ളം വററുന്ന ദിവസങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ച് എൻജിൻ കൂലി പറഞ്ഞു് ഏർപ്പാടുചെയ്തവർക്ക്, കൂടുതൽ ദിവസം എൻജിൻ പാടത്തുവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. അതു കാരണം എൻജിൻ കൂലിയും ശമ്പളക്കാരുടെ ചിലവും കൂടുതലായി. വിതയ്ക്കാൻ വെള്ളം വററുന്നതിന് രണ്ടുദിവസം മുമ്പ് വിത്തുകിളുപ്പിക്കേണ്ടവർ, മുറയ്ക്കു എൻജിൻ നടക്കുമെന്നുകണ്ട് വിത്തുകിളുർപ്പിച്ചു. എണ്ണ കിട്ടാത്തതിനാൽ വെള്ളം വിതപരുവത്തിൽ വററാതെ, വിത്ത് ഉണക്കി നഷ്ടപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. വിത കഴിഞ്ഞു് നാലഞ്ചുദിവസംകൊണ്ട് മുഴുവൻ വെള്ളവും വററണം. എണ്ണകിട്ടായ്കയാൽ വെള്ളം വററിക്കാതെ വിത്തു ചീഞ്ഞു പൊങ്ങി നഷ്ടപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ, ദിവസവും പട്ടണത്തിൽ നടന്നലഞ്ഞു് കഷ്ടവും നഷ്ടവും അനുഭവിക്കുന്നു.

ഏതായാലും മേലാലെങ്കിലും ഓയിൽബോർഡിൻെറ കണക്കനുസരിച്ചുള്ള ൭൫൦൦ ടൺ ഡീസൽഓയിൽ തുലാം ൩൦-നുമുമ്പ് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഗവണ്മെൻറധികാരത്തിൽ സൂക്ഷിക്കണം. അതിനു കർഷകർ മുൻകൂറിൽ വിലതരണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ തരാനും തയ്യാറാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്തു് സാധുകർഷകരെ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽ, എണ്ണക്കമ്പനിയുടെ കരുണയ്ക്കു് കർഷകരെ തള്ളിവിട്ട് കൂടിയവിലയ്ക്കു് എണ്ണവാങ്ങുന്നതിനോ, അല്ലാത്തപക്ഷം അവർ തരുമ്പോൾ

[Mr. N. Narayana Kurup]

എണ്ണ വാങ്ങി വെള്ളം വററിച്ചുവിതക്കുന്നതിനോ, ഇടയാക്കുന്നെങ്കിൽ കർഷകൻ നഷ്ടപ്പെടും. ഗവണ്മെൻറ് ഉദ്ദേശിച്ച വിളവുകിട്ടാതെയാവുകയും ചെയ്യും. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമുള്ള എണ്ണയും മണ്ണെണ്ണയും ഉടനടി കൊടുപ്പിക്കുന്നതിനും മേലാൽ അവ ഗവണ്മെൻറുതന്നെ വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ദ്രുതഗതിയിൽ ചെയ്യണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ഗവണ്മെൻറിന്റെ സഹായത്തിന് നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ടും അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തിയും വിരമിക്കുന്നു.

RESOLUTION ON CULTIVATION OF PADDY LANDS.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : സർ, ഞാൻ എന്റെ പ്രമേയത്തെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

> "Considering that sufficient quantity of paddy is not being produced in Travancore and that great difficulties are being experienced in getting food supplies from outside due to the present war situation, this Assembly recommends to Government that uncultivated lands to the extent of five hundred thousand acres at least be cultivated under the direct supervision of Government so that the food problem in the State may effectively be solved."

ഇതേ സംബന്ധിച്ച് മററു മെമ്പർമാരും ഞാൻതന്നെയും നാലഞ്ചു പ്രമേയങ്ങൾ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കയും കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു. അതുകൊണ്ടു ദീർഘമായ ഒരു പ്രസംഗം ഇതിനെപ്പററി ചെയ്യണമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഗവണ്മെൻറ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ അനുവർത്തിച്ചു പോരുന്ന നയത്തെ ഒന്നുകൂടി പുനരാലോചന ചെയ്തു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു ഉതകുന്ന ഒരു നയം സ്വീകരിയ്ക്കണമെന്നു മാത്രമെ ഈ പ്രമേയാവതരണം കൊണ്ടു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. മലം പ്രദേശങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യാതെ ഇനിയും ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കു ഉപയോഗയോഗ്യമായി കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ആർക്കും മറച്ചുവയ്ക്കത്തക്കതല്ല. അരിയും മററു ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും കിട്ടുവാൻ വളരെ വിഷമമുള്ള ഈ ഘട്ടത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കഴിയുന്നതും വേഗം ഏതു വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചായാലും കൃഷി ചെയ്യിപ്പിക്കണമെന്നു ഗവണ്മെൻറിനെ ഉൽബോധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ പ്രമേയം ഞാൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനുള്ള ആവശ്യത്തെപ്പററിയും ന്യായങ്ങളെപ്പററിയും ഇതിനു മുൻപ് പലയവസരങ്ങളിലും പല മെമ്പർമാരും ഞാൻതന്നെയും ദീർഘമായി ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇപ്പോൾ അധികമൊന്നും പറയുന്നില്ല. ഭക്ഷണകാര്യത്തിലുള്ള ക്ഷാമപരിഹാരത്തിനായി ഇന്നു ഗവണ്മെൻറു നടത്തിക്കൊണ്ടിരി

ക്കുന്ന പരിശ്രമത്തെപ്പററി സർവജനങ്ങളും ഒരുപോലെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു എന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. ആഹാരസാധനങ്ങൾ വെളിയിൽനിന്നും വരുത്തുന്നതുകൊണ്ടോ ഇവിടത്തെ ഇൻറൻസീവ് കൾട്ടിവേഷൻകൊണ്ടോ ഭക്ഷണക്ഷാമം ഇപ്പോൾ പരിഹരിക്കാവുന്നതല്ലാ. എക്സ്റ്റൻസീവ് കൾട്ടിവേഷൻകൊണ്ടുംകൂടെ മാത്രമാണു തല്ക്കാലപരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതു്. തരിശുനിലങ്ങൾ ധാരാളം കൃഷിചെയ്യാതെ കിടപ്പുണ്ടു്. റിസർവു ഫാറസ്റ്റിൽതന്നെ കയറണമെന്നുആരും നിർബന്ധമായി പറയുന്നില്ല. റിസർവു ഫാറസ്റ്റിൽപ്പെടാതെ അനവധി സ്ഥലങ്ങൾ തരിശുഭൂമികളായി ഗവണ്മെൻറു് ആധീനത്തിൽ കിടപ്പുണ്ടു്. ഇപ്പോഴത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ കായലായാലും കരയായാലും ഫാറസ്റ്റായാലും ഉടനെ കൃഷിചെയ്യാവുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഗവണ്മെൻറു് കൃഷിയ്ക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കണം. കാന്തല്ലൂർപകുതി ഉൾപ്പെട്ട അഞ്ചെനാട്ടിൽ ഏകദേശം മുപ്പതിനായിരം ഏക്കർസ്ഥലത്തു കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു സൗകര്യമുണ്ടെന്നു ഞാനുൾപ്പെടെ പലരും ഗവണ്മെൻറിനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അവിടെ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ അവിടവിടെയായിട്ടു ഗവണ്മെൻറു ഭൂമിയും പതിവുഭൂമിയും ഇടവിട്ടു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പതിവു് ഭൂമിയിൽ കൃഷി ചെയ്താൽ ഗവണ്മെൻറു് ഭൂമിയിൽ നിന്നു കാട്ടുജന്തുക്കൾ വന്നു കൃഷി നശിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഗവണ്മെൻറു ഭൂമികൾ എന്നു പറഞ്ഞതു റിസർവ്വ് അല്ല. തരിശായി കാടുപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന കൃഷിക്കുകൊള്ളാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണു്. അതുകൾകൂടെ കൃഷിക്കു കൊടുത്താൽ കൂടുതൽ ഭൂമിയിൽ കൃഷിചെയ്തു വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും കാട്ടുജന്തുക്കളുടെ ഉപദ്രവം ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ കൃഷിചെയ്യാൻ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കായിട്ടു വിട്ടുകൊടുക്കണം. അങ്ങനെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏകദേശം മുപ്പതിനായിരം ഏക്കറിൽ കുറയാതെ നാല്പതിനായിരം ഏക്കറിൽ കൂടാതെ ഉള്ള സ്ഥലം ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ അഞ്ചെനാട്ട് പ്രദേശത്തു തന്നെ കൃഷിക്കായി എടുക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്. കൃഷിക്കായി കൊടുക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ പാട്ടത്തിനുതന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു എനിക്കു നിർബന്ധമില്ല. വാരത്തിനു കൊടുത്താലും മതി. റിസർവ്വ് ഫാറസ്റ്റിനെ നശിപ്പിക്കാതെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ദിവാൻജി അവർകൾ പറഞ്ഞതുപോലെ, കായൽകൃഷിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു് നമുക്കു ആവശ്യമുള്ള നെല്ലു് ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ലാംഗ് ടൈം പാലിസി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതുവരെ കഴിയുന്നതും വേഗം നെല്ലു വിളയിയ്ക്കാനുള്ള താല്ക്കാലിക മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു അതിലേയ്ക്കു ആവശ്യമായ ഒരു പ്രത്യേകനയം

[Mr. K. P. Kochukora Tharakan[

ഗവണ്മെൻറ് സ്വീകരിക്കണം എന്നാണ ഞാൻ പറയുന്നതു്. അതു തരിശുഭൂമികളായാലും കൊള്ളാം പുറംപോക്കുഭൂമികളായാലും കൊള്ളാം. ഫാറസ്റ്റിലുള്ള ഈററക്കാടുകളായാലും കൊള്ളാം ചതുപ്പുനിലങ്ങളായാലും കൊള്ളാം തിരുവിതാംകൂർ നിവാസികൾക്ക് അരോചകമായിട്ടുള്ള മററു ധാന്യങ്ങൾ ഇറക്കുമതിചെയ്യാതെ നമുക്കു ആവശ്യമുള്ള നെല്ലു ഇവിടെ തന്നെ വിളയിക്കണം. അതിനാവശ്യമായ അടിയന്തരനടപടികൾ കഴിയുന്നതും വേഗം അത്യാവശ്യമായി ഉടനെ തുടങ്ങണം അതിനു ഗവണ്മെൻറുതന്നെ ഉണർന്നു പ്രവൃത്തിക്കണം എന്നുള്ള എൻെറ ഈ പ്രമേയത്തെ ഈ സഭയിലെ എവരും ഹാർദ്ദവമായി എതിരുകൂടാതെ അംഗീകരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : സർ, ഞാൻ ഇവിടെ മി. കൊച്ചുകോരത്തരകൻ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങിക്കൊള്ളുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭക്ഷണ ദൗർലഭ്യത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വാദം ഇവിടെ കുറെ കൊല്ലങ്ങളായി കൊണ്ടുവരാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. അടുത്തകാലത്തു ഇതിനു കുറെയൊക്കെ പരിഹാരം ഗവണ്മെൻറിൻെറ അത്യന്ത പരിശ്രമംകൊണ്ട് വന്നിട്ടുമുണ്ട്. കൃഷിക്കുപയുക്തമായ സ്ഥലങ്ങൾ മററുതരത്തിൽ അവ ഉപയോഗപ്രദമായിരുന്നാലും ശരി, കൃഷിക്കായിത്തന്നെ ഈ അവസരത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും അതിനായി ജനങ്ങളും ഗവണ്മെൻറും ഒരുപോലെ തയാറാകണമെന്നുമാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. പീരുമേട്ടിൽ കോലാഹലമേട് എന്നൊരു സ്ഥലം ഉണ്ട്. അവിടെ ഏതു കൃഷിയും നടത്തുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവുമുണ്ട്

MR. S. KRISHNA AIYAR (*Nominated*): മെംബർ ആ സ്ഥലം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

MR. S. KRISHNA AIYAR : അവിടെ ഒരു കൃഷിയും ചെയ്യുവാനുള്ള സൗകര്യവുമില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ അതു സ്വീകരിക്കുവാൻ മെമ്പർ തയ്യാറാണൊ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : ആ സ്ഥലം മെമ്പറുടെ കൈവശത്തിലിരിക്കയാണെന്നു എനിക്കറിയാം. അവിടെ എല്ലാ കൃഷിയും ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നാണ് എൻെറ അറിവു്. സർ, ഇതുപോലെ പല സ്ഥലങ്ങളുമുണ്ട്. മലയാററൂർ റിസർവിൽ അതിരംപള്ളി വെള്ളച്ചാട്ട

ത്തിനടുത്തു് തിരുവിതാംകൂർ വക ധാരാളം സ്ഥലം കൃഷിചെയ്യത്തക്ക സൗകൎയ്യത്തിൽ കിടപ്പുണ്ടു്. വെള്ളപ്പൊക്കം നിമിത്തം കൃഷിക്കു അസൌകൎയ്യമുണ്ടാകുന്നുവെന്നാണു് കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്നതിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ കൺസർവേറ്റർ അവർകൾ പറഞ്ഞതു്. ഇതുവരെയും മലവെള്ളം അവിടെ കയറിയതായി അറിവില്ല. ആ സ്ഥലം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. കൃഷി നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടു് ഇല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. അവിടെയുള്ള കാടുകൾ വെട്ടിയാൽമഴ കുറയുമെന്നു പറയുന്നതായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നു.

കൊച്ചി ഗവൺമെൻറ് ൨൪൦൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലത്തു കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന് ചില സൗകൎയ്യമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഏക്കർ ഒന്നിനു ഒരു രൂപാവീതം ഗവൺമെൻറു സഹായം ചെയ്തുവരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മൈസൂർ ഗവൺമെൻറും ആദായകരമായ വിധം ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്തു കൃഷിക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു വരുന്നുണ്ടു്. അതു് വളരെ ആകൎഷണീയമായ ഒരു രീതിയിലാണ് എന്നാണ് അറിയുന്നതു്. ഇവിടത്തെ ഭരണാധികാരികളും ഈ നയം അനുവൎത്തിച്ചു് കൃഷി ചെയ്യിക്കുന്നതിന് കർഷകരെ കഴിവുള്ളത്ര പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ ഗവൺമെൻറിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഈ സഭയിൽ കൊച്ചിയിലെ ഹിൽപാഡിപദ്ധതിയെ കുറിച്ചു് ഒരു സംഗതി ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ പദ്ധതിക്കു് ഏററവും പരാജയമാണു് ഉണ്ടായതു് എന്നു മാറിപ്പോയ അവിടത്തെ ദിവാൻജി മി. ഡിക്സൻ ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കായൽ സ്ഥലങ്ങളല്ലാത്ത കരസ്ഥലങ്ങൾകൂടി കൃഷിക്കു് പതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്. പറവൂർ താലൂക്കിൽ ഏകദേശം ആയിരം ഏക്കറോളം സ്ഥലങ്ങൾ പലരുടെയും പേരിൽ പതിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടു്. ഇപ്പോഴും അവിടെ കൃഷി ചെയ്തിട്ടില്ല. ഒന്നുകിൽ അതു് ഗവൺമെൻറ് ഏറെറടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന് താല്പൎയ്യമുള്ള ആൎക്കെങ്കിലും ഈ സ്ഥലം എടുത്തുകൊടുക്കുകയൊ ചെയ്താൽ അവിടെ അടുത്തകൊല്ലത്തെ കൃഷിയെങ്കിലും നടത്തുവാൻ കഴിയും. ഏഴിക്കര പകുതിയിൽ ചാത്തനാട്ടു് ചവുക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശം ഒട്ടനവധി സ്ഥലം ഇതുപോലെ കൃഷിചെയ്യാതെ കിടപ്പുണ്ടു്. അവിടം കായലോരപ്രദേശമായതുകൊണ്ടു് കായലാക്രമണം ഉണ്ടായെങ്കിലോ എന്നു ഭയന്നു കൃഷി ചെയ്യാതിട്ടിരിക്കുകയാണു്. അവിടെ ഗവൺമെൻറ് ഒരു ചിറ ഇടുകയാണെങ്കിൽ ൨൦൦൦ പറ നിലം കൃഷിചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. ദേവികുളം താലൂക്കിൽ പല തരത്തിലുള്ള ധാന്യങ്ങൾ സമൃദ്ധ

[Mr. A. K. Kumaran Vaidyan]

മായി വിളയത്തക്ക സ്ഥലങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തരിശുഭൂമികളായി വെറുതെയിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം കൃഷിക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനായി ആരെയെങ്കിലും ഏൽപ്പിച്ചാൽകൊള്ളാം. ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ കൃഷിചെയ്യേണ്ട അത്യാവശ്യകതയെപ്പററി എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. പുറത്തുനിന്നും ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളുടെ അത്യന്തപരിശ്രമം കൊണ്ടു കുറെയൊക്കെ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു മുട്ടും മതിയാകാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഭരണാധികാരികളുടെയും കാലത്തു് ഈ കൃഷിയെ വേണ്ടവിധം പോഷിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഈ വിഷമസ്ഥിതി നമുക്കു് ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ദിവാൻജി അവർകളുടെ ശ്രദ്ധ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണു ഇത്തരത്തിലെങ്കിലും നാം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. അല്ലാതെ നമ്മുടെ കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടല്ലാ. പറവൂർ താലൂക്കിൽ ൨൮൧൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലത്താണു കൃഷിചെയ്യുന്നതു് എന്നു കണക്കുകൊണ്ടു കാണുന്നു. അതിൽ ഏഴായിരം ഏക്കറിലധികം നികന്നുപോയി. അവിടെ ഇപ്പോൾ തെങ്ങും ഉണ്ടാകുകയില്ല, നെല്ലും ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്നമട്ടാണു്. കോട്ടുവള്ളി പകുതിയിൽ ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ ഓരോരുത്തർ പതിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്നു. ചോദിച്ചാൽ പറയുന്ന കാരണം ചെലവിന്റെ വർദ്ധനവുകൊണ്ടാണെന്നാണു. ഈ ചെലവു ചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാ എന്നു പറയുന്നവർതന്നെ മുപ്പതുരൂപ വിലയുള്ള നിലം നൂറും, നൂററിയിരുപതും രൂപ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുവാൻ തയ്യാറുള്ളതായും കാണുന്നു. നേരെമറിച്ചു് ഉള്ള ഭൂമി കൃഷിക്കുപയോഗയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഇവർ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. വേണ്ടവണ്ണം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പക്ഷം ഓരോ താലൂക്കിലെയും ആവശ്യത്തിനുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങളിൽ മുക്കാൽ പങ്കും അതാതു താലൂക്കുകളിൽ നിന്നുംതന്നെ വിളയിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു് പറവൂർ താലൂക്കിലെ ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ ഗവൺമെൻറു് ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദിവാൻജി അവർകൾ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ ലാക്കാക്കി ഫുഡ് കാൺഫറൻസിൽ വച്ചുനടത്തിയ ശക്തിയായ വാദങ്ങളുടെയും പ്രസംഗങ്ങളുടേയും മററും ഫലമായി നമുക്കു കുറെയൊക്കെ കോട്ടാ അനുവദിച്ചു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ ശരിയായ പ്രയോജനം ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഈയിടെ സർവ്വന്റ്സ് ഓഫ് ഇൻഡ്യാസൊസൈററിയുടെ

പ്രസിഡൻറ് അവിടെ വന്നിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ മെമ്മോറിയലിൽ ഇവിടത്തെ ആഹാരക്ഷാമത്തെപ്പററി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

PRESIDENT: Who was that that received the memorial?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN: പറവൂർ താലൂക്കിൽ പണ്ഡിററു ഹൃദയനാഥകുൺസ്രു എം. എൽ. എ. വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു മെമ്മോറിയൽ കൊടുത്തു എന്നാണ് എൻെറ അറിവ്.

PRESIDENT: Order, order. Instances have come to the notice of Government that non-officials and officials of the Government of India coming here for certain purposes have been approached by discontented or disgruntled people here and letters and memorials are presented to them. Applications for appointments, applications for promotions putting forward communal claims are being made whenever anybody, however remotely connected with the Government of India, has visited the State. People who present memorials to such people do not realise that these memorials must necessarily go to the waste-paper basket and will be consigned definitely to the waste-paper basket when those are sent to us, as they always are. The second point is that if non-officials receive deputations and memorials they will, unless they bring it to the notice of Government in a friendly capacity, have their competence unrecognised.

Pandit Hridayanath Kunzru is himself the son of a very great man, Pandit Ayodyanath Kunzru, and a member of the Servants of India Society. Speaking for myself, I may say, he is a man of infinite self-sacrifice who has given up his career for public service. He came here for a stay of 24 hours. To him was addressed a memorial complaining about the diesel oil question, complaining of rationing, complaining of the scarcity of sugar in the coastal districts, complaining that jaggery was not given to Shertala and Chirayinkil while Trivandrum and Quilon got a lot of it and complaining that too much money was collected for the Vanchi Poor Fund and that no money was available at Alleppey for payment to poor students. It was that gentleman who suggested that all the students of the State should be fed free by the Government. That was the thing which was referred to by me yesterday in the course of my remarks. I have great respect for these eminent men who come here but I would warn all the members not to present memorials to such men because if they expect good results, those good results are not likely to follow out of it. Human nature being what it is, if people adopt dubious methods for achieving certain objects, those ends may not be attained.

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN: സർ, പറവൂർ താലൂക്കിൽ കൊടുക്കുന്ന റേഷനും അതോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന കൊച്ചിരാജ്യത്തെ അതിർത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊടുത്തുവരുന്ന റേഷനും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ആറുമാസത്തേക്കു തരുന്ന റേഷൻ അവർക്കു ൪൦ ദിവസത്തേക്കാണ് കൊടുക്കുന്നതു്. അതിനുകാരണം

[Mr. A. K. Kumaru Vaidyan]

നമ്മുടെ ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ കുറവാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കയെന്നുള്ളത് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അതിലേക്കു പര്യാപ്തമായ ഈ പ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നതോടുകൂടി ഈ വക സംഗതികളിൽ ഗവൺമെൻറിൻെറ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ പതിയണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സംഗതി കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിനു കുറച്ചു മുമ്പ്, ഇൻഡ്യ കൃഷി വിഷയത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തമാകണമെങ്കിൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചെറു കാർഷികഖണ്ഡങ്ങളെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു സഹകരണഅടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതായാൽ മാത്രമെ നമ്മുടെ ആഹാരദൌർലഭ്യം തീരുകയുള്ളു എന്നാണ് ആഗ്രാ യൂണിവേഴ്സിററിയുടെ എക്സ്റ്റൻഷൻ പ്രസംഗത്തിൽ പഞ്ചാബിലെ എക്കണോമിക്ക് ഡവലപ്പ്മെൻറ് ബോർഡിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനും സുപ്രസിദ്ധധനതത്വശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനും ആയ ഡാക്ടർ. രാധാകുമുദമുക്കർജി അവർകൾ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ രീതിയിൽ തിരുവിതാംകൂറിലും ചെറിയ സ്ഥലങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു ഒന്നിച്ചു കൃഷിതുടങ്ങുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തെങ്കിലേ ഇവിടത്തെ കൃഷിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളു എന്നാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഗവൺമെൻറിൻെറ ശ്രദ്ധ ഇതിലേക്കു പതിയണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. THARIATHU KUNJITHOMMAN (*Muvattupuzha cum Devicolam*) സർ, ആഹാരസാധനദൌർലഭ്യത്തെ ഉടനടി പരിഹരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതു ശരിയാണ്. രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായ ദിവാൻജി അവർകൾ തന്നെ ഈ സംഗതി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പലതവണ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അടുത്ത കാലത്തു് എറണാകുളത്തു വച്ച് ചെയ്ത പ്രസ്താവനയിൽ അടുത്ത കാലത്തെങ്ങും നമ്മുടെ ഭക്ഷണസാധനദൌർലഭ്യം നീങ്ങുന്നതല്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. യുദ്ധംതന്നെ ഉടനടി അവസാനിക്കുമോ എന്നറിയുവാൻ പാടില്ലെന്നും, അവസാനിച്ചാൽതന്നെയും ബർമ്മയിൽനിന്ന് അരികൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ളത് ഒരു വിഷമമേറിയ പ്രശ്നമായിരിക്കുമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾക്കു അന്യരാജ്യക്കാരെ ആശ്രയിച്ചു ഇനി കാലം കഴിക്കാവുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷമഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ എങ്ങിനെ വിളയിക്കാമെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു വേണ്ട നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു ഏററവും അത്യാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തു് കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു ധാരാളം ഭൂമിയു

ണ്ടെന്നു പല മെമ്പറന്മാരും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ പറയുന്നിട
ത്തോളം ഭൂമി ഇല്ല എന്നാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. കന്നുകാലി
മേച്ചിലിനും മററും കൊള്ളാവുന്ന പുറംപോക്കുസ്ഥലങ്ങൾ കുറെ ഉണ്ടു്.
പിന്നെ നമുക്കുള്ളതു് റിസർവ്വ് വനങ്ങളാണ്. റിസർവ്വു വനങ്ങളിൽ
നിന്നും കൃഷിക്കുപയുക്തമായ ഭൂമി കൃഷിക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന
കാര്യം ഞാൻ പലതവണ ഗവണ്മെൻറിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു
ണ്ടു്. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കു നൽകുമോ എന്നു ഈ അവസരത്തിൽ ജന
ങ്ങൾ ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതു്
ഓരോ സ്ഥലത്തും നടക്കുന്ന പൊതുയോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള എ
നിക്ക് നല്ലതുപോലെ അറിയാവുന്നതാണ്. അടുത്ത കാലത്തു് മൂവാററു
പുഴവച്ചു് ഒരു കർഷകമഹായോഗം നടന്നു. അതിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞ
തു് ഗവണ്മെൻറു് ഈ കാര്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും താമസിയാ
തെ ഇതിനു വേണ്ട തീരുമാനമുണ്ടാകുമെന്നുമാണ്. റിസർവ്വു വനങ്ങൾ
വീതിച്ചു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെൻറിന് സാരമായ ദോഷം വരു
മെന്നാണ് ഗവണ്മെൻറു പറയുന്നതു്. ഈ രാജ്യത്തിൻെറ മൂന്നിലൊ
രുഭാഗം, റിസർവ്വു വനങ്ങളായി കിടക്കുന്നു. നാം കൈയിൽ അരി
വച്ചുകൊണ്ടു് ചോറിനിരക്കുന്നവരെപ്പോലെയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. റിസർവ്വു
നശിപ്പിക്കുന്നതു തെററാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ റി
സർവ്വു വനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വൃക്ഷങ്ങൾ നട്ടുവളർത്തത്തക്കവിധത്തിൽ ഈ
സ്ഥലങ്ങാം ആഹാരസാധനങ്ങൾ വിളയിക്കാനായി കൊടുക്കണമെന്നാ
ണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. മഹാവനങ്ങളും മററും കൃഷിക്കു വിട്ടു
കൊടുക്കണ്ട. ആറുകളുടേയും റോഡുകളുടേയും ജനവാസസ്ഥലങ്ങളുടേയും
സമീപമുള്ള റിസർവ്വു ബൌണ്ടറികൾ ർ മൈൽ ദൂരംവരെ മാററി കൃഷി
ക്കായി കൊടുത്താൽ മതി. അവിടെ നെല്ലു നന്നായി വിളയും.

അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കുകൊടുക്കുന്നതു് വളരെ ബുദ്ധി
പൂർവ്വമായ വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയിരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ ഗവണ്മെ
ൻറിനെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു്. അതായതു വാരകൃഷിക്കായി കൊടു
ക്കണം. ഈ കൃഷി വെട്ടുകത്തിയും മൺവെട്ടിയും മാത്രം ഉള്ളവനു
ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അല്ലാതെ കായൽകൃഷിപോലെ വലിയ മൂലധനം
ഇതിനു വേണ്ട. മൂന്നാമത്തെ വർഷം ഈ സ്ഥലമത്രയും തേക്കു തൈകൾ
വെച്ചു പിടിപ്പിക്കാം. അതു രാജ്യത്തിനു സുസ്ഥിരമായ ആദായം
ഉണ്ടാക്കും.

PRESIDENT - As the honourable member has the necessary experience and considerable knowledge of these things, would he in the course of his remarks also deal with the recent experiments in hill-paddy embarked upon by Cochin and what the results of them were?

MR. THARIATHU KUNJITHOMMAN: — കൊച്ചിയിലെ കൃഷി പരാജയത്തിലാണ് കലാശിച്ചതു്. ഗവർമ്മെൻറു നേരിട്ടു കൃഷിനടത്തിയതുകൊണ്ടും സമയം തെററി കൃഷിചെയ്തതുകൊണ്ടുമാണു ലാഭകരമല്ലാതായതു്. സാധുകൃഷിക്കാർക്കു് കൊടുത്തു യഥാകാലം കൃഷി നടത്തിയാൽ മലംകൃഷി ആദായകരമായിതീരും.

MR. S. KRISHNA AIYAR : Sir, I lay claim to some practical......

PRESIDENT : Will the honourable member kindly raise his voice?

MR. S. KRISHNA AIYAR : I lay claim to some practical experiences of hill cultivation. The resolution put before the House envisages the cultivation of 500,000 acres under the direct supervision of the Government. 500,000 acres when divided by 640 would give us nearly 800 sq. miles of land. This area will have necessarly to be from the reserves. No doubt there were misapprehensions in certain quarters in that private lands also were thought of for the purpose. An honourable member just now said that there was quite a lot of land in one of the hills fit for paddy cultivation. But I can assure him that there is not even one acre of land fit for cultivation there, because it is on an elevation of about 3,900 ft. and is an exceedingly wind-swept area. The rainfall over there, ordinarily, is about 250 inches per year sometimes rising to 342 so that it may be said to hold second place in the rainfall records standing next to Chirapunji.

There are again certain misapprehensions as to the existence of large grassy areas useful for paddy cultivation in the State. If there are such areas, they must be in the possession of the Forest Department. Firstly we should consider whether those areas are useful for cultivation of food crops. As my honourable friend, Mr. Kunjithommen, pointed out earlier most of those areas are windswept and were, therefore, unfit for paddy cultivation. The result of auction of such areas might have convinced the Conservator of Forests as to the utility of such lands for paddy cultivation. However, without jeopardizing the interests of the community in general the Government as well as the people must be prepared to make sacrifices. But 800 sq. miles is a large order. As was observed earlier, Government could do something for the benefit of the population by throwing open limited areas from the reserves for cultivation.

The second aspect of the matter is that the areas are proposed to be cultivated under the direct supervision of the Government. This I suggest, is a disputable idea. There has been a fatality attaching to Commercial concerns, worked by or supported by the State. I may trace back the history from the days of the Punalur Paper Mills. There the Government had to pay the shareholders all their losses as Government had guaranteed the capital. When Government finds the capital or part of the capital, we find a sort of irresponsibility creeping into such concerns, so that such concerns do not work satisfactorily. If the cultivation of lands is undertaken direct by Government it might certainly spell disaster; Government servants cannot be taken to be technicians in cultivation or any other industry. As observed yesterday, Govern-

ment servants are there for a specific purpose and are trained for a specific purpose. They may be able to make good speeches but can they make good......

PRESIDENT: I do not think that the honourable member need labour on that point, because there is no sincere convert from one avocation to the other.

MR. S. KRISHNA AIYAR: Government must be prepared to sacrifice limited portions of their reserves for present existence, and not merely conserve for a future which depends on the present.

MR. K. DOMINIC JOSEPH (*Vaikom* cum *Kottayam*): I wish to make one or two observations with regard to the points raised by the Chair. We are asked to give our opinion regarding the leasing out of forest lands for paddy cultivation in the light of the result of the hill-paddy scheme in Cochin. In this connection we are heartened to hear that the recent decision announced by the Government with regard to the leasing out of forest lands for cultivation is only a tentative one and that the Government keeping an open mind with regard to that matter and also that the Government is open to conviction. It is true that the hill paddy scheme in Cochin was a failure, but that does not show that the hills are not suitable for paddy cultivation. It only shows—

PRESIDENT: I did not dogmatise on that matter. I merely wanted information from members who might know enough about the ins and outs of that experiment and desired them to give us the benefit of their experience or knowledge so that we might guard against similar mistakes here. That is all.

MR. K. DOMINIC JOSEPH: The failure of the hill paddy scheme in Cochin only shows that if the Government embark upon such agricultural experiments of a vast magnitude which is not within the competence of Government officers, no successful results could be achieved. It is well-known that for proper cultivation of extensive areas, adequate labour is needed. I am told that even for harvest, there was not sufficient labour population available in Cochin, for, they had been deflected to other fields of activity. Many of them had gone to Assam, and some others had gone for war service. Even for reaping paddy, there was not adequate labour force. For these reasons, I think that the failure of the Cochin hill paddy cultivation has not much significance to Travancore. As Mr. Krishna Aiyar suggested, Government should not undertake the carrying out of such schemes. As my honourable friend, Mr. Kunjithommen, has suggested, small blocks of land could be leased out to the actual cultivator. In a juncture like this, it is unsafe to depend on the import of food materials. Certainly import was the quickest and the best under the circumstances. But it is not the safest thing to rely on outside paddy. There is the possibility of outside crop failing at any time. Transport may fail us. The exigencies of war may spring on us many surprises and in these circumstances, it is advisable to depend upon our own resources and also develop them to the utmost. There is adequate land fit for paddy cultivation in the State. I submit that honest and strenuous attempts should be made to produce as much paddy as possible within the State by leasing out suitable areas from within the Government forests,

MR. VARKALA K. MADHAVAN (*Chirayinkil cum Nedumangad*): In the matter of extensive cultivation of paddy, ryots are undergoing certain difficulties, so much so that, even if lands are made available to them, I doubt whether extensive cultivation is possible. In the matter of agricultural implements there is difficulty for the ryots. Some of the implements are of primitive kind and they are not available in adequate numbers. In these circumstances, I doubt whether they could get on with cultivation for long. All these needs have to be looked into from the point of view of extensive cultivation.

As regards the reclamation of backwaters suggested by the Dewan, I am of opinion that the idea is commendable. The scheme ought to be tried whatever be the risks that Government will have to face. Once upon a time Kayancolam back water was a sheet of extensive punja fields and the tradition is that it was later on converted into backwaters.

PRESIDENT: The tradition is that it was a punja field before the days of Raja Martanda Varma.

MR. VARKALA K. MADHAVAN: Yes, Sir. If the proposed scheme is tried, I am sure it will end in success.

MR. THAMARAPALLIL KOCHUTHOMMEN (*Thiruvalla*) സർ, ഭക്ഷ്യസാധനക്കുറവിനെ പരിഹരിക്കുന്നതിലേക്കു കൂടുതൽ സ്ഥലം കൃഷിചെയ്യണമെന്നാണല്ലോ വാദവിഷയം. കായലുകളിലും റിസർവുകളിലും കൃഷിചെയ്യാവുന്നതായി ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. തരിശു കരഭൂമികളും ഉണ്ടു്. ൧൦൭൫-ാമാണ്ടോടുകൂടിയാണ് വനങ്ങൾ റിസർവ്വാക്കുന്ന ഏർപ്പാടു ശക്തിപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്.

തൊടുപുഴകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു തിരുവിതാംകൂറിലെ രണ്ടാമത്തെ വലിയ താലൂക്കു ചെങ്ങന്നൂർ ആയിരുന്നു. ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കു നിന്നു പത്തനംതിട്ട താലൂക്കു സൃഷ്ടിച്ചു. റാന്നി, കോന്നി, പത്തനംതിട്ട, കുമ്പഴ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉള്ള ആളുകൾക്കു പ്രധാന ജീവിതമാർഗ്ഗം മലംകൃഷിയായിരുന്നു. ഇവർ തുലാമാസത്തിൽ വനത്തിൽ പുല്ലു പിഴുതു ധനുമാസത്തിൽ കാടുവെട്ടി മകരം അവസാനത്തിനകം തീയിടും. ഇതു നിമിത്തം കാടും മരങ്ങളും നല്ലതിൻവണ്ണം വെന്തു് ഭൂമിക്കും തീയുടെ ജ്വാല ഏററു വേകുന്നതിനും ഇടയാകും. കുംഭമാസത്തിൽ മഴയുണ്ടായി മരങ്ങളും കാടുകളും തീയിട്ടാൽ വേകാതെ വരുന്നതാണു. മകരത്തിൽ തീയിട്ടു കാടുകളും മരങ്ങളും വെന്തു ഭസ്മമാകുന്നതു നിമിത്തം ൨൫൦-൨൦൦ മേനി വിളവുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥലത്തുള്ള കൃഷി കുംഭത്തിൽ കാടുവെട്ടുന്നതിനാലും തീയിടുന്നതിനാലും വിളവു വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. കൃഷിയിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിളവു ഒരിക്കലും കിട്ടുകയില്ല.

കൂടാതെ ൫൦ ഏക്കർ ഭൂമിയെങ്കിലും ഒരാളിന്റെ ചുമതലയിൽ വച്ചു് ചില്ലറയായി സാധുക്കൾക്കു കൊടുത്തെങ്കിൽ മാത്രമേ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങ

ളുടെ ശല്യങ്ങളിൽനിന്നും കൃഷിയെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഒന്നും രണ്ടും ഏക്കർ വീതം സാധുക്കൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തു അവർ സ്വാതന്ത്ര്യമായി കൃഷിചെയ്താൽ യോജിച്ചു കാട്ടാന ശല്യങ്ങളിൽ നിന്നും കൃഷിക്കുള്ള ഉപദ്രവത്തെ നീക്കി സൂക്ഷിക്കയില്ല. പണം മുൻപേറു ഇറക്കി കാവൽക്കാരെ ഇട്ടു ഒരുത്തന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ കാട്ടാനശല്യത്തിൽ നിന്നും മററും കൃഷിയെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. കാട്ടാനകളുടെ ശല്യം ആണ്ടുതോറും വളരെ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആനകൾക്കു മനുഷ്യരെ തീരെ ഭയം ഇല്ല. ഈ ആണ്ടിൽത്തന്നെ റാന്നിറെയിഞ്ചിൽ നെൽകൃഷിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതായ കൃഷിക്കാരിൽ രണ്ടുപേരെ കാട്ടാന ചവിട്ടി കൊന്നു. വേറെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഈപ്രകാരമുള്ള പല ഉപദ്രവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഒരേക്കർ, രണ്ടേക്കർ ഭൂമിവീതം കൃഷിക്കായി കൊടുക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : സർ, ഭക്ഷ്യസാധനത്തെ സംബന്ധിച്ചതായ ഒരു പ്രമേയം ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ വളരെ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ആഹാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ നില ഇപ്പോഴാണ് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. റോഡരുകിൽ താമസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ സങ്കടം വളരെയാണ്. സാധാരണ കഞ്ഞിയുടെ വെള്ളം പച്ചവെള്ളവും ചേർത്തു കിട്ടിയാലെങ്കിലും മതിയെന്നു യാചിക്കുന്നവരായി ധാരാളം ആളുകൾ ഉണ്ട്. ഈ നില വളരെ പരിതാപകരമായതൊന്നാണ്. തിരുവിതാംകൂറിനു ധർമ്മരാജ്യമെന്നാണു പേർ. തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽ ആക്കും ആഹാരം കൊടുക്കുമെന്നുമുള്ളതു്, മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സു മുതൽ കേവലം ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻവരെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ മനഃസ്ഥിതിയാണ് എന്നുള്ളതു് ഈ രാജ്യത്തിലെ വഴിയമ്പലങ്ങൾ, സത്രങ്ങൾ, ഊട്ടുപുരകൾ (ഈവക ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെങ്കിലും) ഇവയുടെ ശിഥിലങ്ങളായ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണുന്നതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. കാട്ടാത്തറ ഒരു കഞ്ഞിമഠം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവൻ പതിച്ചുകൊടുത്തു. അതു തിരിയെ കൊടുത്തുകൂടാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇതുമാതിരി തിരുവിതാംകൂറിൽ പല ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ആവേശംകൊണ്ടു് സങ്കടം പറയുന്നതിൽ വഴിതെററിപ്പോവുകയാണെങ്കിൽ പ്രസിഡന്റു അവർകൾ ദയവായി മാപ്പുതരണമെന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കഞ്ഞികൊടുക്കുന്നതു് വലുതായ ഒരു ധർമ്മമാണ്. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾദിവസം സാധുക്കളായ ആളുകൾ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും രണ്ടും മൂന്നും പ്രാവശ്യം കഞ്ഞികുടിച്ചിട്ടു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ൧൦൦ വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരിക്ക

[Mr. T. C. Kesava Pillai.]

ട്ടേയെന്നു അനുഗ്രഹിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികൾ ഞാൻ യഥാർത്ഥമായി ദൈവത്തിന്റെ മുൻപിൽ പറയുന്നതുപോലെ പറയുകയാണു. ഇവിടെ കരക്കമ്മിററിയുണ്ട്, താലൂക്കുകമ്മററിയുണ്ടു. ദാമോദരനാനാൻ അവർകൾ ഉണ്ടു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വാരമുള്ള കടലയും മാവില്ലാത്ത അരിയുംകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഓരോ താലൂക്കുതോറും, കരകൾതോറും കഞ്ഞികമ്മിററികൾ സ്ഥാപിച്ച് ഏതവസരത്തിലും ദിവാൻജി അവർകൾ ആ കമ്മററികൾ പരിശോധിക്കുമെന്നുള്ള നില ഉണ്ടാകണം. പത്തായങ്ങളും മററും മുദ്ര വയ്ക്കുകയും പോലീസുകാർ കർശനമായ നടപടികൾ എടുക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ട് തോവാളയിലും മററും ഒരിടങ്ങഴി അരിക്ക് നാലര പണം ബ്ലാക്കുമാക്കററു വിലയായിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ കൃഷിക്കു ഉപയോഗപ്രദമായ കായൽപ്രദേശങ്ങളും വനപ്രദേശങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് പരമാർത്ഥംതന്നെ. ഞങ്ങളുടെ താലൂക്കിലും റിസർവ്വവനങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. നെയ്യാററിൻകര താലൂക്കിൽ തന്നെ ൫൨,൦൦൦ ഏക്കർ കാണിപ്പററു സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽനിന്നും മുപ്പതും നാല്പതും ഏക്കർവീതം സാധുക്കൾക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ മരച്ചീനി മുതലായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ വൻപിച്ച തോതിൽ വിളയിക്കാൻ സാധിക്കും. വിളവങ്കോടു താലൂക്കിൽ കളിയൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് റിസർവ്വവനത്തിനു വെളിയിൽ ഫലപ്രദമായ ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കു ഉപയുക്തമായി കിടപ്പുണ്ടു. അവയെല്ലാം കൃഷിക്കായി കൊടുക്കണം. ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവമ്മെൻറിനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതു് ഓരോ താലൂക്കിലും വഞ്ചിപൂവർ ഫണ്ടിന്റെ ശാഖകളായി ഓരോ കമ്മററി സ്ഥാപിച്ചു സാധുക്കൾക്കു കഞ്ഞികൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ എല്ലാം ഗവമ്മെൻറു എടുത്തുകഴിഞ്ഞു. കാട്ടാത്തറെയുള്ള കഞ്ഞിമഠംതന്നെ നിറുത്തൽചെയ്തു. അതു് എൻഡോമെൻറു അക്കൗണ്ടിൽ വരുന്നില്ല. അതു് എന്തുകൊണ്ടു തിരിയെ എടുത്തുകൂടാ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "ഡിസ്അലൌഡ്" എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം. ഓരോ കരകൾതോറും കമ്മിററികൾ സ്ഥാപിച്ച് ആ താലൂക്കു കമ്മററികൾ ശുപാർശചെയ്യുന്നതായ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കായി പതിച്ചുകൊടുക്കണം. ഇപ്രകാരം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് പുറംപോക്കായാലും ശരി, റിസർവായാലും ശരി, കായൽപുറംപോക്കായാലും ശരി, തിരുപ്പുവാരംപോലുള്ള ഏർപ്പാട് ഉണ്ടാക്കണം. ഇപ്രകാരം ഒരു ഭേദഗതി ഈ പ്രമേയത്തിൽ വരുത്തി വഞ്ചിപൂവർഫണ്ടിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ഓരോ താലൂക്കുകമ്മററികൾ രൂപീകരിച്ച് അവയ്ക്കു വേണ്ട അധികാരങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ

പ്രമേയത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ തത്വം നടപ്പിൽവരുത്തണമെന്നും തിരുപ്പുവാരം ഏർപ്പാടുപോലെ ഒരേക്കറിനു ഒരു രൂപാ തിരുപ്പുവാരമെന്നു കണക്കാക്കി ഈടാകുന്ന തുകകൾകൊണ്ടു് ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തണമെന്നും ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അല്ലാതെ തിരുനെൽവേലി, ഡൽഹി മുതലായ വിദേശികളുടെ പണം നമുക്കു എന്തിന്? നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ അഭിമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെയും സചിവോത്തമൻെറയും അഭിമാനം എന്നും നിലനില്ക്കത്തക്ക നിലയിലും നാം സംഘടിച്ചു് ഒരു ഫണ്ടു് ഉണ്ടാക്കി ഈ ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തണമെന്നു വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നു.

MR. K. S. SABASTIAN: Sir, in supporting this resolution I would make a humble suggestion that the recommendations of the Economic Development Board ought to be accepted by the Government. In the beginning I did not wish to speak in support of this motion because I thought that Government had made up their minds once for all not to give any bit of land for any purposes. I am aware of the assurance given by the Chair that Government are prepared to accept any advice or suggestion from us. I have to say that there is very great wisdom in the statements made by Mr. Thariathu Kunji Thommen. He has spoken from the practical experience of a typical agriculturist. So also Mr. Kochuthommen, who is himself one of the lessees of the forest lands, has given very valuable suggestions on the subject. In this connection I would also request Government to liberalize their land policy to a great extent. The suggestions regarding the prospect of the Vembanad lake being reclaimed and converted into paddy fields and all that, I would respectfully submit, are far from convincing to me. It is certainly a hazardous task involving an expenditure of millions of rupees. And in these critical days of the war it is no use of our dreaming noble dreams, however grand they may be. We have to face the problems as they are and we have to face them immediately.

PRESIDENT: Order, order. It is not the intention of Government to regard these reclamations as mere dreams, because I have already asked for the service of an expert who has had experience both in Holland and America to advise us in the matter and I am expecting a reply from him shortly. As soon as another expert who is to advise us with regard to the result or the possible repercussions of these plans on the development of the ports of Cochin and Alleppey reports this Government propose to start work which may begin next year.

MR. K. S. SABASTIAN: It has been stated by Government that large areas of forest lands are set apart primarily for the purpose of being assigned to the demobilised soldier when he returns after the war.

PRESIDENT: No, no. I think there has been a mistake. What Government's policy on the matter is, might be stated beyond doubt. It is a matter of very great gratification that we have sent more recruits to the armed forces than any other unit—more than even the people with so-called martial spirit. Those soldiers have fought or will fight against the tried soldiers of the foremost countries in the world

[President.]

from the point of view of industrial and military advancement. When they come back, something must be done for them, otherwise a large number of legitimately discontented people will exist in the State. And honourable members of this House, with their political knowledge, must realise that the demobilised soldier has been, from the time of Julius Caesar down to 1923, the reason for revolutions in States, because a person of that type having made all the sacrifices for the country comes back and is asked to starve and is not prepared to starve. Therefore, we must make up our minds that people who have risked their lives for the country should have something to do and the only way in which it can be done is to engage as many of them as possible on industries and others to settle on land. That is a proposition which must be acceded to, because the danger of not acceding to it is great. That was what I meant.

MR. K. S. SABASTIAN: The areas set apart for such soldiers, I would suggest, may even now be used for production of food grains. The present arrangement need be only for a temporary lease for the production of foodstuffs alone. That does not mean that these lands will pass into the hands of private people. My submission is that we have to follow the example that has been shown by the neighbouring States of Cochin and Mysore. Cochin has recently published a notification inviting people for the cultivation of Government lands with food crops on liberal terms and they have thrown open considerable extent of land for the production of foodstuffs. So also is the case with Mysore. It is high time that Travancore also followed the example of those two States in this connection. Paddy alone need not be cultivated. Tapioca may also be raised. Tapioca is an article of food which will go a great way in relieving the food situation of the present day. I would, therefore, once again draw the pointed attention of Government to the suggestions offered by the Economic Development Board.

The House rose for lunch at 2 P. M., and re-assembled at 3 P. M.

MR. K. S. SABASTIAN: Sir, in view of the serious food situation.........

PRESIDENT: Order, order. As honourable members know, the debate on the food situation will commence at half past three and as on this matter the departmental answers will no doubt be made available to honourable members, the other members who wish to speak on the present subject must curtail their remarks.

MR. K. S. SABASTIAN: I would dare to suggest that Government would be able to set apart at least a lakh of acres of forest lands for cultivation of food crops, whether the crops be paddy, tapioca or anything else, and I would request the Government to take prompt measures so that cultivation may be made possible even this year itself. This is all that I wish to submit to the House for its consideration.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: "A drowning man catches at a straw." I take it that it is in that spirit this resolution has been moved by the honourable member. He has brought the subject more than once before the House and he believes in putting forward again the

same resolution simply because he feels that the present appalling position relating to the food situation must be solved somehow or other. Instead of saying that convenient forest areas should be thrown open to the ryots in the State, he recommends that the cultivation of those areas should be made by the Government themselves. Such is the dire necessity felt in the matter of solving the food problem. Personally I do not think that the opening of forest areas for cultivation in the manner suggested by the honourable member will be of any practical use. Difficulties have been pointed out by some of the previous speakers, for instance, the honourable member Mr. Kochu Thommen, in the case of parcelling out the lands in pieces to several poor ryots. Mr. Kunjithommen on the other hand has been showing that the distribution or parcelling out of lands among the poor agriculturists would go a long way in solving the present food problem. Opinions on this matter will of course differ. In fact I know personally that some parts of the forest areas, now thrown open and already auctioned out for cultivation among the ryots, are not at all cultivated for various reasons. Those reasons have been already stated at one time to-day on the floor of this House by the Conservator of Forests himself. The opening of further areas, I fear, would end only in the same result. Neverthless, in order to alleviate the people's cry, much arising from sheer sentiments, I associate myself with the view that a few more acres may be thrown open for deserving applicants for the proper cultivation of suitable crops. It may be that paddy cannot be cultivated in all the areas, but there are other food crops, foodgrains like pulses and tapioca and similar edible roots that may be cultivated in those areas where paddy will not thrive. The idea of cultivating all the swampy areas with paddy may not be of very great practicability. Still, even the cultivation of tapioca and other food materials in suitable areas may ease the situation to a large extent. In spite of the possible opposition of the Conservator of Forests to this resolution, I submit with reluctance that it is worth while trying to throw open for cultivation by the ryots some further convenient areas of the forest though not to the same extent as suggested in the resolution and in that sense, I recommend the resolution for the acceptance of the House.

Sir, a question was just now put to me by my immediate neighbour seated on my right hand side whether the Conservator has opposed the resolution. From what is taking place before the House, I thought that he would be opposing the resolution.

PRESIDENT: I request honourable members to confine their arguments to a few minutes, because I will have to call upon the Conservator presently.

RAJYASEVANIRATHA S. CHATTANATHA KARAYALAR (*Pathanapuram cum Shencottah*): Sir, the object of the resolution seems to be to press upon the attention of the House the necessity for augmenting the production of food. If that be the object, I do not think there will be any quarrel either from this side or the other side. But, the wording of the resolution suggests that 500,000 acres of land should be cultivated under the direct supervision of the Government, and therefore, it presupposes that this extent of land is at present available and that it can be brought under cultivation. I think these are the presumptions which are underlying this resolution.

[Rajyasevaniratha S. Chattanatha Karayalar]

Let me just examine how far these presumptions are correct. I should like to know whether 500,000 acres of land are available for cultivation. Presumably the mover of the resolution intends that this extent of land can and should be thrown out for cultivation from the forest areas. But, if this is thrown out for cultivation, it would mean that about one-third of the total extent of forest area will cease to exist as forests. I would like to ask whether such a large extent of forest area can be disafforested without in any way jeopardising the future of the country from the point of view of cultivation. It would materially affect the rainfall in the country. Even supposing, for argument's sake, that this extent of land can be thrown out and brought under cultivation, let me ask whether it can be taken up as an immediate practical proposition. Cultivation of 500,000 acres of land would mean the procurement of enormous quantities of seed, and manure, the availability of adequate agricultural labour and of cattle. Can all these things be solved within a measurable distance of time? That is the point of view from which the problem has to be faced. What I want to suggest is that it cannot be taken up as an immediate problem for solution. It can be taken up only as a long-range problem. That is the practical point of view which I should like to take on this matter and to impress upon this House.

The next question is that the cultivation of this large area of land is proposed to be brought under the direct supervision of the Government. Obviously, it is an impossible proposition. Let me remind the House in this connection that the total extent of wet land which is under cultivation in the State is after all 600,000 acres only and I will ask the honourable members to visualise the magnitude of the problem involved in cultivating 500,000 acres of land for raising paddy.

These are the points of view which I wanted to place before the House, but by making those observations, I do not wish to suggest that the problem should not be tackled. The scheme can be worked only to a very limited extent immediately. All that can be attempted at the moment is to make lands available for cultivation to the extent possible and as resources in men and material permit.

RAO BAHADUR T. V. VENKATESWARA AYYAR: May I, at the outset, inform the honourable House that Government have been sympathetic from the beginning of the war to the spirit of the resolution and have been trying their very best to allot areas both from reserved forests and from amongst lands left uncultivated outside reserved forests for the purpose of food production. In so far as the areas inside the reserved forests are concerned, it might interest the House to know what has already been done during the year 1118.

For cultivation during last year, an area of 2,700 acres of swamps, about 1,600 acres of reed areas, over 2,000 acres of grassy area in the plains and about 3,800 acres of grassy areas on the hills above an elevation of 2,000 feet, were surveyed and offered to the public. This totalled an area of 10,000 acres out of which the area actually occupied

by the cultivators was only 5,700 acres, leaving a balance of 4,600 acres unoccupied. In addition to this 10,000 odd acres offered to the public for food production, over 2,000 acres were occupied under what is known as the *Taungya* regeneration of teak and jungle woods, and all these 2,000 odd acres were actually cultivated. Let us first enquire into the reasons why only about half of the area actually offered to the public was really occupied and taken up for cultivation and why out of the nearly 6,000 acres of land occupied, only about 4,000 acres were actually put under cultivation. As has been pointed out by my honourable friend, the Deputy President, there was the dearth of proper seeds for the cultivation of such enormous areas for which no preparations had previously been made. Secondly, there is the actual failure of the lessee for a variety of private reasons which we cannot enquire into. Lastly, perhaps owing to untimely rains, which were much earlier last year than in previous years, certain areas could not be taken up for cultivation. If, therefore, as has been pointed out by the Deputy President, large areas are opened up and given over for cultivation, the very same difficulties are likely to recur, so that it would be wise to proceed cautiously so long as the areas can be made available from suitable places.

Well, the resolution does not require the 500,000 acres to be allotted from the Reserved Forests. That is one thing in favour of the resolution. The Census of 1931 discloses that about 8,00,000 of acres were left uncultivated among the registry holders. The Census of 1941 discloses that nearly 4,00,000 out of these 8,00,000 odd acres have since been brought under cultivation leaving a balance of a little over 4,00,000 of acres of what are regarded as cultivable lands still available for food production outside the Reserved Forests and in registered holdings. If the mover of the resolution had in his view the bringing of these 4,00,000 of acres under cultivation, there would have been no serious objection to his recommendation. But some of the honourable members appear to have an idea that all these 5,00,000 of acres are to come from the Reserved Forests. Let us see what the proposals of some of the honourable members are. My honourable friend, Mr. Kunjithommen, suggested that a belt of Forest Reserve, four miles wide, nearest the western boundary of the Reserved Forests should be handed over for the production of food crops to a total extent of 5,00,000 of acres. This, as has been pointed out by my honourable friend, Mr. Krishna Iyer, would amount to 800 sq. miles. The total extent of land under Reserved Forests in Travancore is 2,400 sq. miles. Out of these over a thousand sq. miles are above 2,000 feet elevation consisting of grassy plains or shola lands, fit for cardamom cultivation, or bleak hills and precipitous rocks. This is not immediately available for cultivation or for purposes of raising timber or for any other forest produce except tea or cardamom. That would leave us 1,400 sq. miles of Reserved Forests out of which if we destroy 800 sq. miles which is more than half, and which is situated in the most easily accessible part of Travancore, the forest Department and the State would be left with about 600 sq. miles of forests removed from

[Rao Bahadur T. V. Venkateswara Ayyar]

the neighbouring population and from which it will be very difficult to exploit timber and other forest produce and make them available for the people or for the market at reasonable rates. Even as it is, the price of timber and firewood particularly in the State has gone up very considerably. So far as the price of fire-wood is concerned, it is easy to see that this high increase is due to the fact that the reserved forests are all relegated to the furthermost eastern belt of Travancore and not distributed more or less equitably throughout the whole of the State as they ought to have been for the proper distribution of forests on an economic basis. If we are now to encroach upon the nearest belt of forests to a width of four miles, as I have already explained, we shall only be destroying the most accessible and the most economically valuable of our forests. And the consequence of such a policy—it is unnecessary for me to dilate upon. It is necessary for the conservation of the forest growth, it is necessary for the prevention of erosion and the regulation of flow in the rivers and for the general agricultural prosperity of the agricultural lands of the State.

It has been suggested that this 400 square miles should be handed over for cultivation almost immediately. Well, what is to happen to all the trees that are standing in this area? They have got to be removed and felled and sent to the market. Is it possible to do that, or is it intended that all these trees should be felled and burned to ashes? What is the value of the forest trees in these 400 square miles that are thus to be destroyed? It will be interesting for the honourable members to learn that one acre of forest in the locality which it is proposed to convert into an area for food production would sell for about Rs. 1,000 by way of income by the sale of the standing trees. Well, multiply five lakhs of acres by 1,000 and you will realise the amount of destruction that would be brought by the burning of these trees. The figure I think would run up to a colossal or astronomical magnitude.

Then, it was stated that food crops should be grown for three years in that area and that at the end of that period it should be planted up with teak under what is known as the *Taungya* system. After taking three crops from a forest area once destroyed, can anybody expect to grow anything successfully? All the manure would have been destroyed. Manure which has been collected for about a hundred years would have been destroyed and the tree would not grow for years to the same height as the trees grown in a forest which is burned over and immediately planted up with teak and an agricultural crop as is the practice in the State for the last twenty years. This is one thing against the proposal of my friend Mr. Kunjithommen.

Another thing: Is it possible to produce seeds and seedlings to the extent necessary? My friend said that there are 18,000 acres of teak plantations in the State. Do they produce seeds in every acre? May I inform the honourable House that not more than about 1,000 acres of this is ripe enough for producing seeds. Even as it is, we find

it difficult to collect all the seeds we require. That apart how much of these 800 sq. miles is suitable for teak? We know to our cost that out of the 20,000 acres that are already planted, not more than one-fourth is really suitable for teak. I mean teak of good quality. The pity is that it will never grow to a proper height for 200 years. What is the use of destroying magnificent forests that we have now got and producing bad teak if it is possible to do so?

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: Can we not plant it with plywood trees like *Elavoo?*

RAO BAHADUR T. V. VENKATESWARA AYYAR: We have known the technique of planting teak in the State, but we do not find enough seedlings to plant up more than 100 acres now. But regarding the technique of planting other trees, we know very little. True, some success has been achieved here, but before the proper technique has been developed, and before areas suitable for different varieties of timber have been studied or before the specification of the areas is definitely known, it would be sheer folly to enter upon a scheme of planting the area which is more or less 800 square miles.

I hope I have now made plain to the honourable members the impracticability of the scheme proposed by my friend Mr. Kunjithommen. But as I have already informed the honourable members of the House at the very outset, Government have been sympathetic towards finding suitable areas within reserved forests for raising........

PRESIDENT: Order, order. The time for the adjournment motion having arrived, this resolution shall stand adjourned. Mr. Sabastian will move his motion.

ADJOURNMENT MOTION.

MR. K. S. SABASTIAN: I beg leave to move that "the business of the House be adjourned for the purpose of discussing a definite matter of urgent public importance, namely, the serious situation created in the State by the Tapioca Control Orders".

I would like at the outset to state that my discussion would relate only to the two recent orders of Government, namely R. O. C. No. 7943 dated the 2nd November 1943 and R. O. C. No. 3407 dated the 2nd January 1944. The first order regulates the transport of tapioca in private vehicles. Any quantity more than five maunds of tapioca chips or 24 maunds of ripe tapioca could not be transported except under a licence from Government. Further no tapioca can be transported from one division to another division except under a permit. The second Order controls the price of raw tapioca as 1½ pounds for one chuckram and half a pound of boiled chips for one chuckram.

I do fully appreciate the anxiety on the part of Government to ease the food situation in this State somehow or other, and it has been explained in this House by the President yesterday that the Tapioca Control measure is only one of the attempts of the Government to solve the food problem of the State. But I am afraid that

[Mr. K. S. Sabastian]

instead of solving the food problem we are only complicating the problem by such measures. Hitherto the tapioca cultivator had only three kinds of enemies to reckon with. They are the rats, bandicoots and thieves. Now two more have been added to the list. They are the low paid Revenue subordinate and the low paid Police subordinate. These two enemies are more malignant to the poor tapioca cultivator. Occasions may arise when these two enemies are more malignant to the poor ryots than the enemies of the former category. Very recently I had occasion to go around the various pakuthies of Changanacherry taluk and I learned from first-hand experience about the various vagaries committed by the Proverthicars there. I am sure that the Government will not be able to control these mischievous men by any sort of threatening. With a low income, a low pay and a low culture some of these persons cannot be improved at all by any sort of chastisement from Government. Of course there are good men among them, but they are not many. So it is our duty to see that such powerful weapons as the Defence Act is not given to the hands of mischievous elements like these. It is easy to say that we have controlled the price of this or that thing but it is difficult to enforce these measures in practice. There is no use to keep those control measures as a dead letter. Let me draw the attention of the House to the fact that even under the pretext of a harmless legislation, certain officers may play mischiefs and cause hardship to the masses of the poor agriculturists. Apart from that the price fixed by the Government is so unreasonably low and so inadequate to meet the cost of production. It has been stated by the Chief Secretary this morning at the question time that the opinion of the Food Advisory Committee was before the Government when the measure was enacted. I happen to be a member of the Food Advisory Committee and to my knowledge it was the unanimous opinion of the Food Advisory Committee that the price of tapioca ought not to be controlled, and the Chief Secretary, I think as the Chairman of the Committee, gave an assurance that it was not in the contemplation of the Government to control the price of tapioca.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: No, it was not correct.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: That is not correct, Sir.

MR. N. VELU ACHARY (*Nominated*): ഒരു പൌണ്ടിനു ഗവമെന്റു ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വില ഇനിയും കൂട്ടണമെന്നാണോ മെംബർ പറയുന്നതു് ?

MR. K. S. SABASTIAN: വില കുറക്കണമെന്നോ കൂട്ടണമെന്നോ അല്ല; വില നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുകയേ വേണ്ട എന്നാണ്.

MR. N. VELU ACHARY: മരച്ചീനിയുടെ വില നിയന്ത്രണം മാററിയാൽ അതിന്റെ വില വീണ്ടും കൂടുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു് ?

MR. K. S. SABASTIAN: വില കൂട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ഭാവിയിൽ ആളുകൾക്കു മരച്ചീനി ഒട്ടും കിട്ടാതെ വന്നേക്കാം.

MR. N. VELU ACHARY: മരച്ചീനിയുടെ വില കൂട്ടുന്നപക്ഷം അതു് സാധുക്കളുടെ ജീവിതത്തെ സാരമായി ബാധിക്കുമെന്നു മെംബർക്കു അറിയാമോ ?

MR. K. S. SABASTIAN: സാധനം ഒട്ടുംതന്നെ കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ സാധുക്കൾ എങ്ങിനെയാണു് അതു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ?

It has been remarked by the Chief Secretary that he would look into the details of this question.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: May I know whether the honourable member will please recall to mind the statement made to that effect by the Chief Secretary in the course of the proceedings of the Food Control Committee?

PRESIDENT: All that I can say is that immediately after the meeting of the committee on the 11th December 1943, the matter came before me for orders. It has been found recorded that some of the members expressed the view that price control may be raised in respect of tapioca while others suggested instead that the control price may be enhanced. That was what was stated to be the result of the Committee's deliberations and which was placed before me for orders. And I there stated that the enhancement of the price has to be considered immediately. So there seems to be some mistake in the honourable member's recollection.

MR. K. S. SABASTIAN: If I remember aright it was the definite opinion of the Committee that tapioca control was unnecessary.

RAJYASEVAPRAVINA G. PARAMESWARAN PILLAI: In fact, the sense of the Committee was recorded on various points by Mr. Sivathanu Pillai.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Being a member of the Committee myself, I might say that the statement attributed to the Chief Secretary is not correct at all.

MR. K. S. SABASTIAN: I do not wish to pursue the matter further now.

The price fixed at present is far from satisfactory. Government have not taken into consideration the fact that labour charges have gone up, prices of manure have gone up, and also the prices of agricultural implements have also gone up more than five times. One cooly who used to be paid only four annas before has to be paid one rupee and annas two at present. A spade which cost Re. 1 before, now costs Rs. 3 and the cost of manure is more than three times what it was before.

MR. VARKALA K. MADHAVAN: Does the honourable member say that the cost of these things are uniform throughout Travancore?

MR. K. S. SABASTIAN: It may vary according to local conditions.

PRESIDENT: I was really wondering—I do not have intimate knowledge of the local conditions—whether manure plays a great part in the growth of tapioca. I do not know whether much more of agricultural implements than spades are necessary.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: In Central and Northern Travancore manure is absolutely necessary and without the application of sufficient manure there will not be anything of tapioca.

MR. K. S. SABASTIAN: I come from a taluk where there is plenty of tapioca. If tapioca can be planted on virgin soil there is no necessity for manure. For the first crop we do not require manure. For the second crop if you do not apply manure, the crop will fail. So also the third crop and the fourth crop. The fertility of the lands that are being cultivated with tapioca will easily vanish. Most people are unwilling to lease out lands for tapioca cultivation. The secret of the matter is this. Tapioca will absorb all the manure in the land even at the first crop so that if you do not manure the land for the next crop it will fail miserably. Of the cost of production, a major part goes for the procurement of manures and for labour charges which have gone up five times more than before. Without controlling the prices of other consumers' goods the price of tapioca alone should not be controlled. Such piece meal control will not keep the trade in equilibrium. I have no objection for controlling the price of tapioca if Government is going to control the price of manure, of agricultural implements, and the rates of labour charges.

PRESIDENT: Honourable members will realise that the problem is very similar throughout the whole of India and as a matter of fact, considerable argument was advanced for the purpose of introducing price control of all articles throughout India. The fact remains that there is control practically of every important article. In fact, it is not possible for the Government of India or for the Government of England to control the price of all consumers' goods. Control of price of some articles has been established.

MR. K. S. SABASTIAN: I have myself made certain calculations and arrived at certain figures. If we are to enforce the price control order with regard to tapioca, then an agriculturist will have to lose about Rs. 120 per acre if he takes it into his head to cultivate his land with tapioca.

MR. KOTTALIL P. ABRAHAM: May I know what according to the member would be a reasonable price for tapioca?

MR. K. S. SABASTIAN: The reasonable price is not to be decided by me.

According to my calculation, the average yield per acre will fetch an income of about Rs. 168 and the cost of production for the area will come to about Rs. 295. I have made this calculation with reference to the conditions obtaining in my taluk. I do not know what are the conditions obtaining elsewhere.

MR. N. NARAYANA KURUP: May I have the details of the expenditure?

MR. K. S. SABASTIAN: I have got a statement prepared. If necessary I will read it out. I have prepared this statement not in consultation with that sort of experts from Nedumangad who have given their advice to Government. "കട്ടം നിലം കിളയ്ക്കുന്നതിനു ൨൫ കൂലിക്കാർക്ക് ൨൮ രൂപാ കൊടുക്കേണ്ടി വരും". That is, for the first agricultural operation, 25 coolies are necessary. They are to be paid at the rate of Re. 1 As. 2. That will come to Rs. 28. For the second operation 12 coolies are necessary. At the usual rate the cooly charges will come to Rs. 13. For another sort of agricultural operation "തടം എടുക്കുന്നതിന് ൧൨ കൂലിക്കാർ വേണം." Rs. 13 will have to be incurred. In an acre, about 2,400 tapioca stems can be planted. The cost of the stems will come to about Rs. 13 As. 8. About 34 bags of manure are necessary *i. e.*, cow dung, and ashes which will cost about Rs. 102. For another additional supply of manure for the tender plants Rs. 30 and the labour charges will come to Rs. 16 "നിലം ഇളക്കി വൃത്തിയാക്കുന്നതിനു ൨൫ കൂലിക്കാർ വേണം." It will come to Rs. 30. The total yield from an acre is 450 thulams, *i. e.*, 10 candies. "൪൫൦ തുലാം അരിഞ്ഞു വാട്ടുന്നതുവരെയുള്ള ചിലവു ൬൪ രൂപായാണ്." That is, the final charges will come to Rs. 64. So the total cost will be Rs. 295 and odd. For $3\frac{1}{2}$ candies of the crop from an acre, the price we get is Rs. 168. So the difference is Rs. 126. That is the loss that the cultivator will have to incur for taking to this sort of tapioca cultivation.

MR. N. NARAYANA KURUP: May I know whether the coolies referred to by the honourable member are expected to work 2 hours a day or 8 hours a day?

MR. K. S. SABASTIAN: Coolies are working in different places for different periods.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: How do the Changanacherry coolies work?

MR. K. S. SABASTIAN: Some work for two hours and others for eight hours.

So my point is that the Government should be pleased to reconsider the matter in the light of the hardships that have to be faced by the agriculturists if the tapioca price control measure is enforced strictly. I have no objection in regard to the control of export of tapioca outside the State. I am of the view that no tapioca should be exported outside the State, even to Cochin. But we must allow free circulation of this commodity within this State. Why should we insist on licence or permit? If there is no control there will be an incentive to the producer to produce more tapioca. Now the Tapioca Control Order has created a sort of panic in the minds of the agriculturists.

MR. KANNANTHODATHU JANARDHANAN NAIR: May I know from the member whether he realises the result of free trade in Bengal?

MR. K. S. SABASTIAN: Conditions in Travancore are not like the conditions prevailing in Bengal. The trouble in Bengal may not have risen due to free trade alone.

So, my submission is that Government ought to control the price of every other article before they introduce the control on the price of tapioca, or any other agricultural produce. It will only be a suicidal step if we are going to introduce piece-meal control. We have to take into consideration the psychological aspect of the matter. The man who produces tapioca today will no longer try to cultivate his land with tapioca if the Government were to insist on this control order. He will convert his land for the cultivation of money crops like ginger, lemon grass, etc. At this critical juncture, when we are experiencing very great difficulties in the food situation, it is the duty of the Government to encourage every individual to cultivate as much tapioca as possible.

PRESIDENT: Many honourable members have expressed their desire to participate in the debate, and under the rules, 15 minutes will be the proper time allotted to the mover of the motion. So I will ask the honourable member to curtail his remarks.

MR. K. S. SABASTIAN: I will finish within two minutes, Sir. We have already experienced the difficulties of the people in the matter of paddy control. But the hardships occasioned by the paddy control measures are not so widely felt as the hardships due to the tapioca control order. Paddy is grown only in certain well-defined areas, and there is no great risk of paddy lands being converted for raising money crops. On the contrary, tapioca is grown in almost all kinds of lands and there is the greater risk of these lands being easily converted for raising money crops. So I request the Government to reconsider the matter in the light of these humble observations of mine.

PRESIDENT: I will now ask the Director of Agriculture to give us some figures having regard to the figures that have already been given to the House by the honourable member. Those figures were given with reference to a particular area. But the Director of Agriculture will give the figures from the point of view of the State as a whole.

MR. K. SUBRAMONIA PILLAI (*Director of Agriculture*): Sir, during the pre-war days the average cost of cultivating an acre of land with tapioca was Rs. 20, and during the present time it ranges between Rs. 50 and Rs. 60. For the first operation which consists of digging up the land, it will require 15 men to be paid at the rate of Re. 1 per diem. The second operation, that is the earthing up, will cost about Rs. 7. In some places there is yet another earthing up which will again cost Rs. 7. So in all it will cost about Rs. 29. The cost of manure will come to about Rs. 15. The cost of setts and planting is Rs. 6. So the total cost will be about Rs. 50 to 60 at this moment. There are two varieties of tapioca, one the sweet and the other bitter. The sweet is a low yield and the bitter a high yielder. The average yield of the two varieties is about 2 to 3 tons of raw tubers per acre.

My information is that this will fetch about Rs. 200. Deducting the cost for cultivation, that is about Rs. 50, there is a net income of Rs. 150 per acre.

RAJYASEVANIRATHA S. CHATTANATHA KARAYALAR: Sir, I wish to make a few observations on the motion before the House, as it relates to the most important problem confronting the State *viz.*, supply of food to the State.

PRESIDENT: The honourable member will kindly raise his voice.

RAJYASEVANIRATHA S. CHATTANATHA KARAYALAR: The problem has assumed great dimensions since the outbreak of the war, as we depended on the import of rice to a very large extent from outside. The House is aware that Travancore produces only about 40 per cent of her total requirements. The magnitude of the problem can be gauged by the very statement of this proposition: I ask plainly whether there is any other State, Government or Provincial Government which has been confronted with such a problem as that of Travancore State. We have had to carry on with not more than 40 per cent. of our requirements. I dare say that, in the whole of India, this is the only State which has to tackle the problem under a situation of this character. I am pointing out this fact for the purpose of drawing attention to the seriousness of the matter and claiming that this is a matter in which not only the Travancore Government should be concerned, not only the people of Travancore should be interested but all Provincial Governments, all State Governments and the Government of India should take a live interest in the interest of the whole country. I say this because, we have been doing our best not only in several matters affecting the welfare of India but we have been playing our part in matters affecting the peace and tranquillity of India, and also the defence of India no less than any other State or Provincial Government. As a matter of fact, our contribution to the fighting forces is greater than that of any other State or Provincial Government. While this is a matter on which we are congratulated by all Provincial Governments and the Government of India, I ask whether it is not their duty I would say it is a primary obligation, to come to our relief in the matter of food supply. In the view I have expressed, it is not a problem affecting Travancore as such. It is a problem affecting the whole of India. What I want to emphasise is that there should be no distinction between Province and Province, between State and State and that India, as a whole, should be treated as a single unit for purposes of food procurement and distribution. That is the point of view which I want to urge upon the Government of India who have got to exercise complete control over the situation. It is a single problem which cannot be divided. It should be treated as a single problem applicable to all the States and Provincial Governments. Man and man should be treated alike all over India, during this great crisis. That is the point, I hope, which has been urged on the Government of India by our Government and I endorse that point of view with all the strength I can command. It seems to me that, that is the

[Rajyasevaniratha S. Chattanatha Karayalar.]

only way in which the acute problem of food supply in Travancore could be faced at the present moment. As I said, it is not a problem for Travancore alone. It is from that point of view I would urge the Government of India to tackle it vigorously and satisfactorily.

Situated as Travancore is our source of supply is the Government of India in the immediate future. Naturally, therefore, we would ask the Government of India to be more generous. It is true that they have been pleased to make allotments of foodstuffs to a certain extent. I understand that the allotment made for us by the Government of India for the next 12 months comes to about 1,50,000 tons of food-grains. Our net deficit for the period would be in the neighbourhood of about 180 to 190 thousand tons. In other words, roughly the deficit would be about 40 per cent. of the total requirements. That is the situation which we have to face. I ask whether there is any other Provincial or State Government which has to face such a grave situation. It is, therefore, the elementary duty of the Government of India to come to our rescue and afford us more generous relief so as to allow us to bridge the gulf. I would put the position this way. I would ask them to divert this 180 to 190 thousand tons more for our use out of the total stock available in India. The diversion of this quantity from India will not affect the dietary equilibrium of India but it will mean everything for us. We are trying to conserve and utilise our food supply to the maximum extent possible and we are prepared to do everything that is possible to minimise the extent of trouble that has overtaken us. We have adopted rationing of food in urban centres and we shall be having universal rationing throughout the State within a few days. We say that the Government of India should recognise the immensity of the problem and should at an early date, resort to the steps we have taken to tide over the difficulty. The Government of India should unhesitatingly embark on a policy of universal rationing. The problem is a stupendous one but the gravity of the situation calls for supreme effort on their part and they should not hesitate to adopt it. We on our part are prepared to co-operate with the Government of India to the fullest extent possible.

So far as the problem of augmentation of food supply in Travancore is concerned, it has to be approached from the point of view of long-term policy. A long-term policy, of course, as has been explained by the Dewan-President, would involve the bringing under cultivation of a vast extent of land. The problem of reclaiming a vast extent of Kayal areas is engaging the attention of Government. But that is a problem which will take some time, 7 or 8 or 10 years to develop and mature. Therefore that cannot be of any avail to us now. At present all that we can do is to look up to the Government of India. Of course, they are generous enough to give us supplies. We now want those supplies to reach us as quickly as possible. Really speaking, we have been getting supplies of foodgrains from such distant places as Baluchistan, Kashmir, Sind, etc., and even from the far-off Persian Gulf. The transport problem is one of immense magnitude.

Inter-connected with the problem of supply is the problem of transport and, therefore, it stands to reason at this time of immense difficulty in the matter of transport, the difficulty inherent in the problem has to be minimised to the extent possible. I would, therefore, suggest that whatever supplies we get from the Government of India, they should be made available to us in such a manner that the question of transport plays an insignificant part. The advantage will accrue not only to us but also to the Government of India and also to those places which are concerned in the question of supply.

We are being supplied with rice, bajra, wheat and along with the supply we get some millets and maize. We have necessarily to accept such supplies as long as they are made available to us. That is our present plight. The question arises as to how far we can carry on with the supply of millets, maize and other things. We Travancoreans have been for long accustomed to eat rice and rice alone. Substitution of maize and millets, bajra and barley has raised a very serious problem, namely, gastronomic disturbances which are sometimes more serious than political disturbances. We want the Government of India to note the recommendation of the Gregory Committee which went into th e question very carefully and implement it in the case of Travancore.

PRESIDENT: Now that the honourable member has raised that point, it may be of interest to him and to my other honourable colleagues of this House to read what a telegram I have just now received says—

> "This Government addressing the Government of India requesting them, as far as possible to substitute rice for other millets. We would give up the allocations of millets that are being sent from elsewhere".

In answer to this portion of the letter it asks—

> "How much of millets quota received from Punjab and Hyderabad are you willing to surrender in favour of other areas—replacement could not be guaranteed but may be made if possible".

RAJYASEVANIRATHA S. CHATTANATHA KARAYALAR: We are really grateful for small mercies. As I said, we can only make our representations to the Government of India and ask them to realise the gravity of the situation and the possible repercussions thereof outside the State. All that I wish to say is, the Government of India should recognise the conditions obtaining here and see whether they could not make suitable adjustments in order to satisfy our requirements.

One other point and I have done. Whatever supplies the Government of India are prepared to make to us, they must make them available as quickly as possible. Closely allied to it is the problem of transport. In order to obviate difficulties which we are labouring under, I would suggest that the supplies be made available to us from the neighbouring province. I believe that this aspect of the matter has been sufficiently adverted to by our Dewan at the Food Conference at Delhi and I would not dilate upon it now.

[Rajyasevaniratha S. Chattanatha Karayalar.]

Once again, I wish to say, that the Government of India have been trying to solve our food problem. In the attainment of that, there are risks to be faced both internally and externally. The people of Travancore have been doing their best. They have willingly come forward to adjust themselves to universal rationing. In other words, they are prepared to cut down their basic requirements to minimum. There is no distinction between official and non-official in our country in the matter of supplies. These are things we are capable of doing and are doing. We earnestly hope that the Government of India would respond to our gesture and see the problem which we have to face in all its lurid aspects and grant us the maximum relief in the shortest time possible.

MR. S. KRISHNA AIYAR: Sir, on the 7th of Karkadakom last during the budget session, I started to speak on the subject under discussion, when the President's Bell rang and I could not go any further. I then pointed out that this is an All-India problem and that the provinces are not to be left alone to tackle it. I started to point out also that the Central Government was responsible for the shortage of food in India. I hold the view that India would have been self-sufficient, but for the military services, of the presence of a large number of foreign soldiers, American, African, Chinese, a large number of camp followers, a large number of prisoners of war, a large number of auxiliary reserves, all of whom have to be not only well-fed but over-fed and that, that was the real reason for the great shortage of foodstuffs in India. The Central Government ought to have realised their responsibility and not have allowed the provinces to wrangle over the question. Native States like Travancore are regarded as beggars at the door-step waiting for a dole. We cannot afford to pick holes at any act of, much less a quarrel with the Central Government. But the Central Government have got a very heavy responsibility, along with their rights. The responsibilities of the paramount power are not limited to protection from foreign aggression; their responsibilities co-exist with their rights to see that the people of the country do not starve. It is not merely to protect us against the possibility of death from gun-shots, or bombs but protection against death by want of food. If pressed home, I am sure the Central Government would accept these responsibilities and act upon them. But what do we find now? In spite of all the efforts of the Central Government and the Provinces and the States, our certain food shortage is about 450 thousand tons and the probable shortage about 350 thousand tons. Sir, You told us yesterday that this food was to come to us from places like the Punjab, Baluchistan, Bhawalpur and States as far away as Kashmir etc. It then suggested itself to me that it was like the case of Tantalus in the Greek story who was to starve in the midst of bounty. Various fruits were dangling from branches over his head, but when he raised his head to pluck them the wind blew them away from his grip. When he stoops to drink water when he is thirsty, the water recedes and he is left to lick up unsavoury dust. That seems to be our position now. We are promised tons and tons of wheat and

other grains but get little. In some cases we get grains we cannot think of eating. Some of the gram-flour that we received were beyond consumption. I got about a dozen bags which ultimately served the cattle. In these circumstances, our only alternative is to fall back upon our tapioca. The more tapioca we raise, the less of starvation. Our idea should be—and everybody is bound to work towards that end to produce as much of tapioca as possible: and still to produce more and more and I would suggest that less and less control should be exercised, I am putting it forward purely from the economic standpoint. I do not pretend to know the difficulties of administration, but I am speaking purely from the economic standpoint. I think that prohibition of export that exists at present will suffice. When the slightest amount of control is sought to be exercised, it creates a sort of anxiety and fear and panic in the minds of the people. This is not a thing, the production of which can be controlled. In fact there is no limit to the possible production of tapioca by extensive and intensive cultivation. I tried to cultivate a few acres. I manured a few fields. I left others unmanured. I found that the manured area gave 28 pounds to the root. It does not compare with the 80 pounds or the 105 pounds plants seen at the exhibitions. But with proper and fair manuring, it is not difficult to produce from one root about 25 pounds of tubers. There are limitless possibilities of growing tapioca in Travancore; it can be grown in all sorts of lands. The one thing that is required is more and more manure. Very little attention is needed. If Travancore is starving today, it is our own fault. Every one of us must strive to produce more and more and to encourage people to produce more and more tapioca. It may be said that tapioca contains only starch and that there are not much of nutritious elements in it. Apply manure, and manure of the proper type, it will beget more nutritive elements. With scientific manuring, even the biological character can be changed.

Coming to the question in hand, I may submit that to a very great extent, I am in favour of the motion. In the first place, it is impossible to control either the production or the distribution or the consumption of tapioca. There might be circulars and notifications on paper but in point of fact, they will be of no use and will not be obeyed by the ordinary consumer. There will be more of breach and less of observance. Why cumber the statute book with rules that cannot be enforced? Let us therefore have none of it.

Yesterday the Chair referred to certain nefarious practices on the part of some people in converting tapioca into pearls and smuggling it outside. I was afraid of more rigid rules and notifications to follow, and that for the 1 per cent. of the dishonest the honest 99 per cent. might have to suffer. I appeal to Government that all aspects may be taken into consideration before drastic measures are taken. After all it is not the small holder who is going to increase production in any considerable degree. It is the large-scale producer who will be able to do it! Encourage him and he will grow more and more. Let him get better prices. That will bring about competition and more production and the more the supply, the lower the price. Demand and supply will adjust prices, without control and attendant difficulties.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: I support the motion for the adjournment of the House to discuss a matter which is one of the most important which every legislature might have had to discuss. The situation is grave and it calls for immediate, efficient measures to implement the work that the Government have been doing for these many months. Before I speak on this motion, making my remarks on the relevant subject, permit me, Sir, to make an observation upon what fell from Mr. S. Krishna Aiyar. I am one who thinks strongly and thinks definitely that in wartime we have to feed soldiers. Without soldiers being ready to protect us, there will be no debate in any legislature, and therefore, Sir, I am definitely of opinion that the right food must be given to soldiers and sailors. And if the Government of India do that, they deserve heartiest congratulations from all the civilised world. But that does not mean that other people should suffer from starvation. For sometime past the well-known recognised policy of the Government of India has been to help people out of starvation. Whether they have succeeded, whether they have been able to give us more, are different questions. Let us recognise what has been done.

MR. K. KUNJU PANICKER: When foreign soldiers are brought into India, is it not the duty of the British Government to bring in food materials also from outside?

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: The question has to be answered by the Commander-in-Chief, and not by a member of this House. But if the member wants it for purposes of information, if when we bring soldiers into the country, if it is necessary, we must feed them also. That is the glory of Indian tradition. But I cannot side-track.

I have got to develop certain aspects. As a senior member of the House, let me crave your permission to say a few words in support of the motion, detailing certain circumstances which I hope will be useful. The question now centres round the tapioca plant. No herb no tree, no animal has obtained so much of celebrity as tapioca. Till about two years ago, all sensible people in authority including the Government looked down upon it.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Hear, hear.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: I had occasion to use it when I was young, not because I was poorer than anybody else but because it was a good thing to eat. I have eaten tapioca when I was young. I have eaten tapioca all this time. Even now, occasionally I eat tapioca, not under compulsion, but because of the pleasure. So I am in a very good position to talk authoritatively on the subject. About 25 or 30 years ago when the Agricultural Department was newly formed, a succession of agricultural officers even advised people not to cultivate tapioca because it would eat away the fertility of the soil. I am very glad that the Director of Agriculture has now come forward to induce the people to cultivate tapioca. All glory and all honour to the Maharaja who introduced tapioca into the State.

PRESIDENT: The glory is deserving and welcome. But the position is this. Let it be clearly understood that when the Director-General of Medical Services recently visited the State, while he fully realised the necessity to which Travancore was reduced and the indispensability of tapioca, he was very anxious indeed that every step should be taken to secure some supplement to tapioca so that the stamina of the people might be preserved. He suggested the addition of fish to tapioca on a much larger scale. That is the proposition to which Government are committed. All that I am anxious at this stage of the debate and what I wish to emphasise is that, however much we are all obliged to start the growth and the continuous growth of tapioca, we cannot possibly rest content with merely looking forward to the augmentation of the tapioca supply in Travancore. We must, at any cost, emphasise to the Government of India and to everybody else that we cannot possibly, with a view to the vitality of the next generation, rest content without supplementing other foodstuffs which will satisfy the food requirements of the country.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: I am very thankful to the Chair for the lucid explanation. I am in entire agreement with it. As a temporary measure and because we cannot get anything to feed upon, in order to keep the stamina let us have fish also. That is all what I want to say in this connection. Whether we have got tapioca or anything else as substitute, we all require rice, not because rice is the best thing to eat, but because we are accustomed to it. In other parts of India rice is eaten and so we also eat it. What I wish to say is that there is a difference between Travancore and Cochin on the one side and other districts in India on the other, so far as this question is concerned. In other parts of India there are wheat, bajra, millets and various other things. In other places you find cows and buffaloes yielding large quantities of milk. Our cows are very poor milkers. I remember the President describing our cows as over-grown cats. That is a happy description. In other places there is a large quantity of milk available from cows.

PRESIDENT: What I have told is that a she-cat gives a little more milk than our cows. (laughter.)

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI: Here the yield of our cows is very small in spite of the great efforts and sacrifices of the various departments to improve the quality of our cows. Here we have no butter, no wheat and no bajra. The average Travancorean is a foreigner to ghee. So that, we must give the people the food that they want to eat, which they eat, the food which is palatable to them. The time is come when we have to approach the Government of India and it is about that I wish to say. We have got the full right to ask the Government of India to help us and the Government of India is under a perpetual obligation bound to help us. I have found a difficulty the like of which I have never felt in the whole of my life in finding out the reasons which stand in the way of the Government of

[Sadasyatilaka T. K. Velu Pillai.]

India helping us. I am able to present my idea in a better form after reading the speech to which you called our attention yesterday. The proper thing for me will be to read certain extracts from that speech rather than make experiments in a literary style. May I Sir, with your permission, read two or three extracts from the speech you delivered at the Food Conference at Delhi? I am not able to present these things in a better form. I wish the Deputy President had occupied the Chair now.

The Dewan, in his speech at the All-India Food Conference held at Delhi on the 13th October 1943 analysed the position thus:

> "Today Cochin has to live on 4 ounces per day and Travancore on 5 ounces per day, if you do not include bajra, gram flour and wheat. In a moist climate bajra is found to be deleterious."

You, Sir, have told us to advise the people to use bajra. But at the same time try to get more rice. I shall refer to another passage in the next page.

> "We want 617,332 tons of rice per year. The annual production is 249,000 tons. The annual deficit after a year is therefore 367,000 tons. The revised basic plan—a plan which was basic but failed to function almost from the very beginning—allotted 62,000 tons of foodgrains to us, and all that we got was only 22,000 tons. Therefore 60 per cent. of the quota allotted to us we did not get. Those are the figures."

I was immensely pleased to listen to that extract from the speech which you were so good enough to read. As a lawyer I do not attach any value to such words, so far as the law allows, as "may be deemed," "if it is possible", etc. But I certainly commend the way in which the Government were pleased to consider our claims. Have we been sitting idle? We have not been idling our time. Here is another short extract to which I wish to refer:

> "We planted rubber, tea, coffee, pepper, ginger, cocoanuts and the result is this. We are supplying four-fifths of the rubber that can be produced in India; we are producing two-thirds of the cocoanut oil produced in India; we are producing about two-thirds of the coir that is produced in India; we are producing a very large proportion of all pepper, ginger and copra that India can produce."

We have sent a large number of men to the front and to Assam as coolies, for winning the battle, for being useful to the war and thus for being useful to the whole of India. When that is the condition, when the whole area could be ploughed and brought under cultivation and rich harvest reaped, when we could have made ourselves self-supporting in the matter of paddy, the Travancore Government encouraged the cultivation of rubber, tea, cardamon and pepper which are of international importance during these days of war. Travancore did not want to adopt a dog-in-the-manger policy. We produce certain things. We used to get the rice from Burma or other places in India. We have done what possibly we could do. Therefore, the Government of India, the arbitrator of the destiny of the whole land, ought to step forward and boldly say to the Provinces, which stand for the so-called provincial autonomy, that they propose to help that part of India which

requires help. We are all happy to hear that you got a hearty encouragement from His Excellency the Crown Representative. It was very kind of His Excellency to listen to your arguments, to be convinced by the truth and the force of what you stated and he has made up his mind to help us. When a soldier comes to a definite conclusion, it means that the thing is done. May I, in my capacity and also on behalf of other friends, request you to convey to His Excellency the Crown Representative our heartfelt thanks for the great benefit he has conferred upon us, and for the very kind promise and for the determination to implement those promises. I shall be failing in my duty if I do not pay a tribute to the work that you have done to this country.

I wish to point out one more thing with regard to rice. The lands which are now under Tea and Rubber have been so utilised not because there was difficulty in paddy cultivation. Looking into our past history we will find that whenever the people in the neighbouring districts of Tinnevelly and Madura were suffering from drought and starvation, Travancore opened her doors, Travancore allowed them to come in and feed upon her generosity. They gave water from the Periyar even when it was understood that Travancore would suffer on that account. Travancore, in order to help her neighbours, in order to show humane kindness, has helped her neighbours. We gave our waters in the Periyar and because the water is given a very large area is left without being useful to the people of this State. Is it this Travancore that has made such sacrifices, who helped her neighbour in days of trouble, that is denied help in these days of scarcity of food? The State has done more and for a long time people in upper India may not be able to realise the significance of what we have done When they were in need, we in South India helped them. I do not want to take up more time of the House because this being an important subject other honourable members may desire to talk on it.

We expect the British Government to be true to their traditions of liberality, justice and truth, true to the traditions of the policy which keeps the large Empire, will come to the rescue and help Travancore Government to get sufficient food. Without taking more time of the House, may I once more request you, Sir, to place our case which you have been so doing with your characteristic ability and force and to point out the difficulties of Travancore and get their support? There is no so-called idea of Provincial Autonomy in economic matters. The Provinces exist because of the all-powerful influence of the Central Government. So at this juncture let them make up their mind and tell the Provinces that they will help us.

MR. J. W TOLSON (*The Travancore Planters*): Sir, with your permission, I desire to place before the House certain facts. I would like to express on behalf of the planting community our thanks for the sympathy and the kindness we have received from the Dewan and the Government of Travancore.

PRESIDENT: The honourable member will kindly speak up.

MR. J. W. TOLSON: Travancore has 104,000 acres of rubber and 78,000 acres of tea. When Malaya and Burma were lost, America and Great Britain became very much agitated with regard to the supplies of rubber. A commission was therefore appointed and sent out. This commission reported on the situation and, as a result, the Rubber Production Board was formed. The Government of India realised that there might be difficulties in the matter of food for rubber and tea estates and in September and October 1942 the question came up for consideration; and by correspondence with the Government of India and the present Commissioner of the Rubber Production Board, it was agreed that the labour force on an estate should be taken as follows:—For rubber, there should be two coolies for five acres and for tea there should be three coolies for 2 acres and on that figure a population of roughly a lakh and a half was counted. A ration of 1 lb. a day was then considered and a total of 2,145 tons was arrived at. This tonnage was ordered by the Central Government to be supplied to the industry in November last from Madras—*i. e.*, 2,145 tons—and the industry of rubber and tea then came under as near as possible a ration. For November, December, January and February, the allotment was received and was distributed by the Association of Planters of Travancore. Then, in March, suddenly the allotment was altered by the Government of India. It was reduced to 2,000 tons and the rubber area in the State of Cochin was added. Now, for May, June and July, the Planting industries had no ration whatsoever and I believe it is no secret, and that I may inform the honourable House that if the Planting industry had not been able to buy elsewhere, the K. D. H. P. Company, the largest company in Travancore, a company which employs 45,000 labourers, would have closed on July 17. I know that we as an industry have been accused of exaggerating our case, but if we had not been able to obtain foodstuffs from other quarters, a huge company like the K. D. H. P. company would have closed down in July 1943.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: In 1944?

MR. J. W. TOLSON: 1943. After July, on instructions from the Central Government, Travancore was to allow us 1,000 tons for the 4 months August, September, October and November. Out of the total we were due to receive for the 12 months, *viz.*, in the region of 25,000 tons actually we have received only 17,000 tons. It will be seen that although a ration was granted, the industry did not receive anything like the tonnage of the ration that was promised. For December we had nothing. At the request of the Government of India the Travancore Government kindly agreed to supply on a replacement basis for January and February 4,500 tons, but again, Cochin Tea and Rubber has been added and further reserve for rubber has to be set aside, so that, speaking on behalf of the Tea planters of Travancore, we are getting a very much smaller ration. We have considered this question very thoroughly and we have just asked for a larger allotment.

Incidentally, it appears to me that there has been a very great misunderstanding on the point of the ration allowed to the Planting industry. The original ration was allowed for workers. I emphasise that word "workers." You will all admit that a worker has children; further there may be old women and old men attached to the family. They cannot be sent away. Then again, we must remember that in all large companies there is a recognised duty on the part of those companies to their permanent staff. They may be in the office; they may be mechanical or electrical engineers. You have also the medical staff. You must feed those people. Hospitals must be maintained, patients must be fed and most of these companies allow the feeding of children under their care. This means very many additional mouths to be fed. It is for this reason that we have approached the Government for a larger allotment. In the past these extra mouths could obtain their supplies; they could bring up food from the plains, but, today foodgrains cannot be moved. I plead now on behalf of the Tea Estates. They are mostly in hilly districts such as the High Range Peermade and South Travancore. We have tried to grow more food and vegetables, but with damage by wild animals and a rainfall of 240 inches, there is not much which you can grow with success. These Tea Estates lie near the boundary of Travancore and we used to have very large supplies coming across the British Indian frontier into our markets. Today those supplies are cut off. Here, in Trivandrum you may get other things, but there you cannot buy jack fruit; you cannot buy fish in any of those places, the cost of transport to Devicolam and other districts being very expensive.

I would also like to refer to another difficulty. The allotment has been made after the month had begun. Now, anyone with experience knows that it is impossible to deliver, or rather we will say, to buy in the Punjab, to obtain shipment, to distribute to the States in the Planting districts under 2 or 3 months. I would like, Sir, if I may, to ask on behalf of the Planting industry your help so that we can have the questions of food supplies to the Planting districts settled for at least a six month period, because we are faced with large reductions of labour and curtailment in the production of crops.

PRESIDENT: Order, Order. Mr. Tolson might be interested to know what has actually happened in this matter. When the Government of India mooted the subject, this Government said, as indeed I have mentioned to Mr. Tolson and to Mr. Francis and other persons interested, that we are prepared to adopt any one of the two alternatives. We shall take the planting districts as part of the whole of the Travancore supply. In other words, this Government said that we shall make ourselves responsible for the supply to the Rubber Estates and Tea Estates and that such supplies would naturally include supplies not only to the labourers but to their dependants, to the medical staff and to everybody else. In other words this Government would undertake the responsibility of supplying that area as they have endeavoured to discharge the responsibility to the other parts of Travancore. In the alternative, it was put to the

[President.]

Government of India that if they decide to supply to the estates separately, then the long range plan for such supplies should be embarked on just as we insisted last year that a long range policy should be adopted in Travancore.

But, owing to circumstances which it is not necessary to indicate on the floor of the House just now, the first recommendation came when the Government of India was sending food-stuffs only to rubber estates. Then it was pointed out that there were also tea estates in the State of Travancore and they also have to be considered and that all the estates have to be considered as a single entity. Thereupon they have made further allocation to the estates but that allocation, the method of distribution, the period of distribution, and the spacing out of the distribution have all been kept by the Government of India in their own hands. So, although my moral support will be at the back of the tea estate and the rubber estate, at the present moment the actual distribution is in the hands of the Government of India and I cannot pledge myself to more than what may be called the moral side of the question.

MR. J. W. TOLSON: Thank you. Sir, for the information, I am sure we should be grateful for anything you can do.

PRESIDENT: We must automatically terminate the debate at half-past five. I have received indication from five or six honourable members to speak on this motion. I hope, therefore, honourable members will not take me as too strictly adhering to the rules if I confine them to speak for five minutes each.

MR. K. R. NARAYANAN: .. സർ, കപ്പയുടെ വിലനിയന്ത്രണത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രമേയമാണല്ലോ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കപ്പ എന്നു പറയുന്നതു് ഇവിടത്തെ ആഹാരപദാർത്ഥത്തിന്റെ ഒരു വശവും അംശവും മാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഇന്നത്തെ ആഹാരസാധനദൌർലഭ്യത്തെ പരിഹരിക്കാൻ ഇൻഡ്യാ ഗവർമെന്റു അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നയത്തെയും ഈ ഗവർമെന്റു തദനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചു് അല്പം ചിലതു് പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു. ബംഗാൾ, ഇൻഡ്യയിലെ പട്ടിണിയുടെ പരസ്യപ്പലകയായിരിക്കുകയാണല്ലോ. ബംഗാളിൽ വളരെ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള പ്രസ്സുകളും പ്രാസംഗികന്മാരും ദാരിദ്ര്യം മൂലം അവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദുരിതങ്ങളുടെ ആഴം ബഹുജനസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ളതു വേല

ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ൯൰ ശതമാനം ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ബംഗാളിലാണ് അവിടത്തെ ദുരിതങ്ങൾ നീക്കുവാനും പട്ടിണിയെ അകററുവാനുമായി ഇൻഡ്യാ ഗവർമെൻറും ഇൻഡ്യാ ഗവർമെൻറിൻെറ സകല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വളരെ അനുകമ്പയോടുകൂടി അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തുന്നത്. ആ ഇൻഡ്യാഗവർമെൻറു തന്നെ ൪൦ ശതമാനം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂറിൻേറയോ, അല്ലെങ്കിൽ, ൫൦ ശതമാനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന കൊച്ചിയുടേയോ നേക്കു ബംഗാളിൻെറയോ, യു. പി. യുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ പഞ്ചാബിൻേറയോ നേക്കു ഇപ്പോൾ കാണിച്ചുവരുന്നതുപോലെ നീതിപൂർവ്വകവും മര്യാദയോടുകൂടിയതും അനുകമ്പാമസൃണവും ആയ മനോഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അത്യന്തം പരിതാപകരം തന്നെയാണ്. ഇവിടത്തെ ആഹാരപ്രശ്നത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു് സമർത്ഥനും പണ്ഡിതനുമായ ദിവാൻ പ്രസിഡൻറ് അവർകൾ ചെയ്തുവരുന്ന നിസ്തുല്യവും ശ്ലാഘ്യവുമായ സേവനങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാ ഞാൻ ഇതു പറയുന്നതു്. എന്നിരുന്നാലും സെൻട്രൽ ഗവർമെൻറിൻെറ പ്രോൽസാഹനം തിരുവിതാംകൂർ കൂടുതൽ അർഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിൽ നെല്ലു നല്ലതുപോലെ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളും കപ്പ നല്ലതുപോലെ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളും ഇപ്പോൾ റബ്ബർ, കാപ്പി, തേയില മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്ന കൃഷിസ്ഥലങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. റബ്ബറും കാപ്പിയും തേയിലയും എന്തിനുവേണ്ടി ചെലവാകുന്നു? അഭിമാനത്തോടുകൂടി അവകാശബോധത്തോടുകൂടി ഓരോ തിരുവിതാംകൂറുകാരനും പറയുവാൻ കഴിയും, യുദ്ധാവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവകൾ വ്യയം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ റബ്ബർ, തിരുവിതാംകൂറിലെ തേയില, തിരുവിതാംകൂറിലെ കാപ്പി, കൊച്ചിയിലെ റബ്ബർ ഇവകളാണ് ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിൻെറ ആവശ്യത്തെ പ്രധാനമായും നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. ഇവയുടെ ഉൽപ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി വേല ചെയ്യുന്ന അനവധി ആളുകൾ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉണ്ടു്. ഇൻഡ്യാ ഗവർമെൻറുതന്നെ പറയുന്നു ഒരു പൗണ്ടു് ആഹാരസാധനം ഒരു മനുഷ്യനു കുറഞ്ഞപക്ഷം വേണമെന്നു്. ഞാനും അതു സമ്മതിക്കുന്നു. ഒരു പൗണ്ടു് എന്നുവച്ചാൽ ഒന്നര നാഴി അരി എന്നാണു് അർത്ഥം. തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിലോ ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യനു് ഈ തോതനുസരിച്ചു് കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇപ്പോൾ ഒരാളിനു ഒരാഴ്ചയിൽ കൊടുക്കുന്നതു് അഞ്ചുനാഴി അരിയാണു്.

[Mr. K. R. Narayanan.]

ഈ അഞ്ഞാഴി അരി ഏഴുദിവസത്തേയ്ക്കാണ്. അപ്പോൾ ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കു നാഴി അരിപോലും കിട്ടുന്നില്ല. ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ ഉൽപ്പാദനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വേലക്കാർക്കും ഈ തോതനുസരിച്ച് കൊടുത്തുവരുന്നില്ല. ഇതല്ലാ ബംഗാളിലെ നില. യു. പി. യിലെയും പഞ്ചാബിലെയും നിലയും ഇതല്ലാ. അവിടത്തെ ഭക്ഷണദൗർലഭ്യനില മാററുവാൻ സെൻട്രൽ ഗവർമെൻറു പരിശ്രമിച്ചു വരുന്നതു് ഏതൊരു നീതിബോധത്തിൻെറയും മര്യാദയുടെയും അനുകമ്പാബുദ്ധിയുടെയും പ്രചോദനമാണോ, അതേ പ്രചോദനംതന്നെ തിരുവിതാംകൂറിൻെറ കാര്യത്തിലും ഉണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. ജപ്പാൻെറ ആക്രമണവും ജർമ്മൻെറ ആക്രമണവും ഒരു പക്ഷെ തടുക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നുവരാം. എന്നാൽ അനേകകോടി ജനങ്ങളുടെ വിശപ്പിനെ തടുക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല.

ആഹാരസാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ട്രാൻസ്പോർട്ടു അസൗകര്യങ്ങളും ഇപ്പോൾ വളരെ ഭയങ്കരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസിയിൽ കോയമ്പത്തൂർ മധുര മുതലായ ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിൽ നിന്ന് അരി മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറ് എടുക്കുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു ആവശ്യമുള്ള അരി കാൺപൂർ, പാട്യാല, കാഷ്മിർ മുതലായ വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറിൻെറയും ദിവാൻജി അവർകളുടെയും പ്രയത്നഫലമായി നമുക്കു അവിടവിടെ അരി ചാക്കുകളിരിപ്പുണ്ട്. പക്ഷെ ഇങ്ങ് കൈയ്യിൽ കിട്ടുവാനുള്ള സൗകര്യമില്ല. മദ്രാസിന് അടുത്തുള്ള ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിൽനിന്ന് മദ്രാസിലേയ്ക്കും തിരുവിതാംകൂറിനു അടുത്ത ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളായ കോയമ്പത്തൂർ, മധുര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് തിരുവിതാംകൂറിലേക്കും അരി അയക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടു ആയിരുന്നു, മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറു ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ അരിയുടെ ട്രാൻസ്പോർട്ടിനും അതിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാകുന്ന വ്യയത്തിനും വളരെ ലാഭം വരുമായിരുന്നു. ഏററവും സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു ഏർപ്പാടാകുമായിരുന്നു അതു്. അതും നാം മാത്രം വിചാരിച്ചാൽപോരാ; ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെൻറും, മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറും കൂടി ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അടുത്തതു്, ഇവിടെ അയക്കുന്ന സാധനങ്ങളെപ്പററിയാണ്. ഇവിടെ അധികം പേരും ബജ്റായും ഗോതമ്പും മററു മില്ലററു വർഗ്ഗങ്ങളും

ഉപയോഗിച്ചു ശീലമുള്ളവരല്ലാ. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങൾ ഇവിടെ അയക്കേണ്ട എന്നല്ലാ ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇവ ഉപയോഗിക്കുന്നവരായി അനേകം ആളുകൾ ഇവിടെ ഉണ്ടു്. അവരുടെ ആവശ്യത്തിനു മാത്രമുള്ള സാധനങ്ങൾ നമുക്കു അയച്ചുതരട്ടെ. നമ്മിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും അരികൊണ്ടു് മാത്രം ജീവിതം കഴിക്കുന്നവരാണു്. അതുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂറിലേക്കയക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളിൽ സിംഹഭാഗവും അരി തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതാണു്. നമുക്കു കിട്ടുന്നതൊ ശരിയായ സാധനവുമല്ല. നമുക്കു അയച്ചുതരുന്ന സാധനങ്ങളെപ്പററി ഞാൻ പരാതി പറയുകയല്ലാ. ഞാൻ ഒരു പകുതി കമ്മിററിയുടെ പ്രസിഡന്റാണു്. അവിടെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനായി തന്നിരിക്കുന്ന ഗോതമ്പുചാക്കു് അഴിച്ചാൽ വളരെ സങ്കടം തോന്നും. ആ ഗോതമ്പിൽ സർവത്ര കീടങ്ങളും പുഴുക്കളും കാണാം. ശ്രീമാൻ ദാമോദരനാശാൻ അവർകൾ ആലപ്പുഴ വന്ന അവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ കീടങ്ങളും പുഴുക്കളും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ചാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണിക്കുകയുണ്ടായി എന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. ശ്രീമാൻ കെ. ആർ. നാരായണയ്യർ ഈ ആഹാരസാധനങ്ങൾ നന്നാക്കി എടുക്കുന്നതിനു വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നും പറയുന്നു. പക്ഷെ ഇതു കൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമായില്ല. നമുക്കു കിട്ടുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങൾ നല്ലവയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ അധികാരികൾക്കുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഒരുമാതിരി മാർദ്ദവത്തിലും മയത്തിലും കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു ഒതുക്കിക്കളയാമെന്നു വിചാരിക്കത്തക്ക ഒരു കാര്യമല്ലാ ഇതു്. ഏററവും മോശമായ സാധനങ്ങൾ മാത്രം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു അയക്കുക എന്നുള്ളതു് ഒരു വക ചിററമ്മനയമല്ലേ എന്നു ഇൻഡ്യാഗവമെന്റിനോട്ട് ഉള്ള ആദരവിനും ബഹുമാനത്തിനും ഒരു ലോപവും വരുത്താതെ അവരോടു ചോദിക്കുവാനുള്ള സമയം ആസന്നമല്ല അതിക്രാന്തമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. നല്ല ആഹാരസാധനങ്ങൾ കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതു്, ജീവിതാവശ്യത്തിനുപയുക്തമാകുന്നിടത്തോളം കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതു്, തിരുവിതാംകൂർ പോലെയുള്ള നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനു മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യാഗവമെന്റിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു തന്നെയും അത്യാവശ്യമാണു്.

സർ, മറെറാരു കാര്യംകൂടി ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ പറയുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കുത്തകപ്പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ മിക്കതും കൃഷി ചെയ്യാതെയിട്ടിരിക്കുകയാണു്. ദിവാൻജി അവർകളോടു് എനിക്കു ഈ അവസരത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുവാനുള്ളതു് ഇങ്ങ

[Mr. K. R. Narayanan.]

നെ കൃഷി ചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നവർക്കായി കൊടുത്ത് അവിടെയും കൃഷി നടത്തിക്കണമെന്നാണ്. ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ മറ്റൊരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പറോട് നിങ്ങൾ കോലാഹലമേട്ടിൽ പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഞാൻ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ നെൽകൃഷി ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാ എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല സാമാന്യം ഭംഗിയായ വിളവ് അവിടെ നിന്നും ലഭിക്കും. അവിടെ ആരും നെൽകൃഷി ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ലെങ്കിൽ—അല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരെയെങ്കിലും കൊണ്ടു അവിടെ കൃഷി ചെയ്യിക്കുന്നതിനു അതിന്റെ ഉടമസ്ഥർക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ അവിടത്തെ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗക്കാരെക്കൊണ്ട് നെൽകൃഷി നടത്തിപ്പിക്കാമെന്നു ഞാൻ ഇതാ ഉറപ്പു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ലക്ഷ്മിദേവിയുടെ വെൺചാമരക്കാറ്റുകൾ ഏൽക്കുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ അല്പം കൂടി ജീവകാരുണ്യപരമായും ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടിയും പെരുമാറുന്നപക്ഷം അതു രാജ്യത്തിനുകൂടി അനുഗ്രഹമായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ കുമളി മുതൽ വണ്ടൻമേട്ട വരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരൊറ്റയാളിന്റെ പേരിൽ കിടക്കുകയാണ്. നേരിയമംഗലം മുതൽ പള്ളിവാസൽ വരെയും പള്ളിവാസൽ മുതൽ ഉടുമ്പൻചോല വരെയും ഉടുമ്പൻചോല മുതൽ ശാന്തൻപാറ വരെയും കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും നല്ലവണ്ണം നെൽകൃഷി ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ഈ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം പല ആളുകളുടെയു പേരിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. അവരെക്കൊണ്ടു കൃഷി ചെയ്യിക്കുകയൊ അല്ലെങ്കിൽ കൃഷി ചെയ്യാനായി മറ്റുള്ളവർക്കാർക്കെങ്കിലും കൊടുപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതു് ഈ അടിയന്തിരഘട്ടത്തിൽ അപരിത്യാജ്യമായ ഒരുകാര്യമാകുന്നു.

റേഷനിംഗ് പരിപൂർണമായി വിജയിക്കണമെങ്കിൽ ആഹാരസാധനങ്ങൾ പുറത്തേക്കയക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നിർദാക്ഷിണ്യമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ അധികാരികൾ ചെയ്തേമതിയാവൂ. കപ്പ ഇപ്പോൾ പുറത്തേക്കു അയക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഏത്തക്കാ തുടങ്ങിയ ഫലവർഗ്ഗങ്ങളും കാച്ചിൽ ചേന തുടങ്ങിയ കിഴങ്ങുവർഗ്ഗങ്ങളും ഇപ്പോൾ ധാരാളമായി രാജ്യത്തിന്റെ പുറത്തുപോകുന്നുണ്ട്. ഞാൻ കൊച്ചീക്കടുത്തു കിടക്കുന്ന ആളാണു. കൊച്ചീക്കാരെപ്പറ്റി എനിക്കു അനുകമ്പയും അനുഭാവവുമില്ലാതെയുമില്ല. എന്നാൽ ഈ വക സാധനങ്ങൾ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കു അയക്കുന്നില്ല. മത്തങ്ങാ പോലും അവിടെനിന്നും പുറത്തേക്കു അയക്കുന്നില്ല. കപ്പയുടെ വില എങ്ങനെ

നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലും എനിക്കു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ വില നിയന്ത്രിച്ചേ മതിയാകൂ. ഇപ്പോഴത്തെ വില വേണമെങ്കിൽ കൂട്ടുന്നതിലും തരക്കേടില്ല. പ്രമേയകർത്താവു കപ്പയുടെ വില നിയന്ത്രണം മാറേറണ്ടതാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. വില നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി, മണിമല, ചെങ്ങന്നൂർ, പത്തനംതിട്ട മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കു വിഷമമില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ കപ്പ കിട്ടുവാൻ വിഷമമുള്ള കടലോരപ്രദേശങ്ങളായ ചേർത്തല, വയ്ക്കം, അമ്പലപ്പുഴ, കാർത്തികപ്പള്ളി മുതലായ താലൂക്കുകാർക്ക് വില നിയന്ത്രണമില്ലെങ്കിൽ കപ്പയുടെ കാര്യത്തിൽ വലിയ വിഷമതകൾ നേരിടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലുമൊരു താലൂക്കിൽനിന്നും മറെറാരു താലൂക്കിലേക്കു കപ്പ കൊണ്ടുപോകുവാൻ ലൈസൻസ് വേണമെന്നുള്ള നിയമം ശരിയായും നിഷ്കർഷയായും പരിപാലിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു റാത്തൽ കപ്പയുടെ വില ഇന്നതായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററിയല്ലാ, വില നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നതു്. നെല്ലിന്റെ വില നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നും എന്നാൽ അതുപോലെയുള്ള കപ്പയുടെ വില നിയന്ത്രിക്കാൻ പാടില്ലാ എന്നും ഒരേ ശ്വാസത്തിൽതന്നെ പറയുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

സർ, ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിലേക്ക് തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ശ്രദ്ധ പതിയണമെന്നു ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ബംഗാളിനോടും ഒറീസായോടും മററു രാജ്യങ്ങളോടും ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റു കാണിക്കുന്ന താൽപ്പര്യവും മര്യാദയും ഭക്ഷണസാധന വിതരണകാര്യത്തിൽ അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന നയവും ഇവിടെയും പാലിക്കുവാൻ ഈ സഭവഴി ഇൻഡ്യാ ഗവർണ്മെന്റിനോടും ഇൻഡ്യാ ഗവർണ്മെന്റു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Ever since Burma was conquered by the enemy, this Government thought it necessary to introduce control in the State of all the main foodgrains; and they introduced control measures regarding paddy and rice. I am one of those who believe that there is absolutely no need for control of any sort of foodstuff, but with due deference to the wishes of the Government and in consonance with its orders, we heartily co-operated with Government and have taken up to control with pleasure and satisfaction. Now that the control order has become a general feature in British India almost closely copying us, I ask the House whether it is not time for our

Mr. Sivathanu pillai

Government to withdraw all this control, so that the benefit we have already derived may be solely enjoyed by them in British India. I may tell the House frankly that I am sick of these control orders.

PRESIDENT: Nobody is happy over them.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: You have, Sir, made many promises and some of those promises have also been fruitful. You have been profuse in your expectations, but yet, in spite of the so-called generosity on the part of the Central Government, we are yet to face a shortage of 150 thousand tons of rice. If that be the case, Sir, I ask you in all seriousness and earnestness—why should you still be happy upon the Central Government's promises? Sir, if you will please listen to my advice—(*Laughter*)—let us not any more rely upon the promises of the Central Government. Let us depend on our own resources and try to augument them. Cannot the Central Government ask some of the Provincial Governments, to behave better and to behave neighbourly? Take, for instance, the case of our neighbouring province, Madras. What has the Central Government done in the case of Madras when they have embarked on a policy of prohibition of necessary articles, and what has the Central Government done to this State in the matter of relieving it from this odious policy of prohibition. The result of all this is that we are in the midst of control of paddy and the Madras Government have also recently prohibited even the import of plough cattle into Travancore from their Presidency causing great handicap for cultivating paddy. Yet, you asked me the other day that we should rely upon the Central Government who will not care to box the ears of the Madras Government not to obstruct our paddy cultivation. You also told us yesterday that you will be flying the day after tomorrow from Trivandrum to Delhi to attend a very important conference there. Well, we have absolutely no objection to your going there, but why should you still—with your experience of the Madras Government, and with your past experience with the Central Government—ask us to believe what those Governments say? Just before, I was told ... ...

PRESIDENT: No one generally rests content with a series of promises some of which fructify and some of which do not.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Yes, Sir. I consider if it is true for 'N' terms, it will necessarily be true for 'N plus 1' terms. We have been repeatedly disappointed with the promise made to us, and I for one can say that I am not going to believe any more of those promises and may I not advise you to believe in the truth of the Binomial Theorem in mathematics.

Next, I ask you what the result of these control orders has been? Even a paddy producer like myself has to get a ration card for rice. In fact, the producers were much agitated whey they saw in the Government Gazette that each adult shall be given only five ounces of rice, 2 1/2 ounces of wheat and one ounce of bajra. What is this for us, paddy producers? We have been accustomed to eat to our 'noseful' rice and rice alone as we call it in Tamil.

PRESIDENT: Honourable member must also remember other peoples noses (*Laughter*),

MR. M. SIVATHANU PILLAI: When I have no 'noseful' will I ever care for others' noses? People say that Sir. C. P. Ramaswami Aiyar formally was a conservative of conservatives, then he was for some time a member of the Liberal Federation and afterwards he became a nationalist serving the Indian National Congress as its secretary with a good second in the person of Pandit Jawaharlal. Now, after having become a Dewan of a Native State, he has become a terrible and redoubtable Bolshevik (*Laughter.*) And so the people say that in spite of all these changes in the career of our distinguished Dewan,—from conservative spirit right down to the Bolshevik spirit—they are in no way better in the matter of our food supply. So it is clear that the Central Government is responsible for your change to Bolshevism you give us each only five ounces of rice. Are we still to place our confidence on the Central Government? As ill-luck would have it, I was told this morning that our Government have received a communique from the Central Government to the effect that we are at liberty to forego our quota of bajra or wheat or millets, without the necessary guarantee of substitution of rice in equal quantity. If this is the case, why should you insist that we should count on the promises made by the Central Government? I wonder how you do it.

PRESIDENT: The honourable member will finish soon.

MR. M. SIVATHANU PILLAI: Rice is our staple food and tapioca has been the common food of our poor people. You were condemning the food value of tapioca on more than one platform some time before. Now, you have come to a position that it is necessary to introduce some kind of control for tapioca cultivation, sale and distribution. I have heard it said in many quarters that the price of tapioca as it is fixed at present is not at all fair. It is absolutely necessary that we should keep the price at a reasonable level as the cost of cultivation has gone up. I was closely listening to the figures read out by the mover of the resolution that an acre of tapioca cultivation requires Rs. 292. I am not convinced if it be so high. I believe that it is reasonable to fix the price as one and a half pounds for a chuckram which was more or less the unanimous conclusion arrived at by the members of the Food Control Committee in their last meeting. I may also suggest that there is no necessity to control tapioca in the sense that movement of tapioca can be freely effected from one taluk to another and from one division to another. The price of tapioca as is published is enough to meet the case. (*President's bell.*)

MR. THARIATHU KUNJI THOMMAN: സർ, ഞാൻ ഈ ഉപക്ഷേപത്തിന്റെ തത്വത്തോട് അനുകൂലിക്കുന്നു. വിലയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് രാജ്യവാസികൾക്കു കൂടുതൽ കഷ്ടതയും സങ്കടവും ഉളവാകുന്നതിനു കാരണമായി ഭവിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. കാരാത്ത

Thriathu Kunjithommen]

ളും അവരവരുടെ വീക്ഷണഗതിയനുസരിച്ചു ചിന്തിച്ചു രാജ്യത്തിനു കഷ്ടത ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ് അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഈ കാര്യത്തെപ്പററി കൂലങ്കഷമായി ചിന്തിച്ച് പൊതുജനക്ഷേമത്തിനു ഏതാണ് ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗമെന്ന് ഗവൺമെൻറ് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ലോലാൻസ്, മിഡിൽ ലാൻഡ്, ഹൈലാൻഡ് എന്ന് മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. ഹൈലാൻഡിലും മിഡിൽലാൻഡിലുമാണ് കപ്പക്കൃഷി സമൃദ്ധിയായി നടക്കുന്നത്. ലോലാൻഡിൽ ഉള്ളവർക്കു അതു കുറഞ്ഞ വിലക്കു ലഭിക്കണം. താണപ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവർ അതു കുറഞ്ഞ വിലക്ക് കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ മിഡിൽലാൻഡിലും ഹൈലാൻഡിലുമുള്ളവർ വില കൂട്ടികിട്ടണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. വില കുറച്ചു വിൽക്കണമെങ്കിൽ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കണം, വില കുറച്ചാൽ കൃഷി വളരെ കുറഞ്ഞുപോകും. ഞാൻ ഈ കൃഷി നടത്തുന്ന പ്രദേശത്തുള്ള ആളാണ്. മററു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള സ്ഥിതികളും എനിക്ക് അറിയാം. എന്നാൽ കപ്പക്കൃഷിക്ക് നാൾ ചെല്ലുന്തോറും കൃഷിച്ചെലവു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കാൾ ആദായകരമായ മററു പല കൃഷികളും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും ഉണ്ട്. ഹൈലാൻഡിലാണെങ്കിൽ വളത്തിൻെറ ആവശ്യം ഇല്ല. പക്ഷെ അവിടങ്ങളിൽ കിഴങ്ങുണ്ടാകുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മാനും മ്ലാവും ഈ ചെടികളെ നശിപ്പിക്കും. കിഴങ്ങുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയെ മുള്ളൻപന്നി മുതലായ ജന്തുക്കൾ നശിപ്പിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. ഇവ തടയുന്നതിനുവേണ്ടി വേലിവക്കുന്നതിനും കാവലിടുന്നതിനും മററും ധാരാളം ചെലവുണ്ടു. മദ്ധ്യഭാഗങ്ങളിലാണെങ്കിൽ ഈ മാതിരി ജന്തുക്കളുടെ ഉപദ്രവമില്ല. പക്ഷെ അവിടങ്ങളിലെ മണ്ണ് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതിനാൽ കൂടുതൽ വളം ഇടേണ്ടിവരുന്നു. തന്മൂലം ചെലവു വർദ്ധിക്കുന്നു. ഈ സംഗതികൾ എല്ലാം പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. സാധുക്കളായ ആളുകളാണു കപ്പക്കൃഷി ചെയ്യാറുള്ളത്. ഇതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആദായം കൊണ്ടുവേണം അവരുടെ എല്ലാ ആവശ്യവും നിറവേററുവാൻ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിയന്ത്രണം കപ്പക്കൃഷിക്കു ഏർപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ഇതുപേക്ഷിച്ചു ഇതിനെക്കാൾ ആദായകരമായ ജിഞ്ചർ, മഞ്ഞൾ മുതലായവ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു അവർ ഉദ്യുക്തരാകും. സമുദ്രതീരത്തുള്ളവർക്കു വില കുറച്ചു കിട്ടണമെങ്കിൽ കപ്പ ധാരാളം കൃഷി ചെയ്യേണ്ടതാണ് നെല്ലിനും അരിക്കുംവില നിയന്ത്രിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ പല വിഷമങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു.

SADASYATILAKA T. K. VELU PILLAI : മരച്ചീനി തിരുവിതാംകൂറിനു വെളിയിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കൂടെന്നു നിരോധനം ആവശ്യമില്ലയോ?

MR. THARIATHU KUNJI THOMMEN : അതിനെപ്പററി വഴിയെ പറയാം. ഇതു് വിളവെടുക്കേണ്ട കാലംതന്നെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാവുന്ന ഒരു കൃഷിയാണു്. ഇതു് ആറേഴുമാസംകൊണ്ടേ വിളവെടുക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ മാസം നീട്ടാം. ഇപ്രകാരമുള്ള കൃഷികൾക്കു് വില നിയന്ത്രണം വയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ പല അഴിമതികൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനും കാരണമാകും. പുറമേ ഗവണ്മെൻറ വ്യവസ്ഥയെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതിനും ഇടവരാം. ഇതു് ഒരു നല്ല ആഹാരസാധനമാണു്. ഇതിൽ ലവണങ്ങളും ജീവകങ്ങളും കുറവാണെന്നു പറയുന്നു. അതിനു മരച്ചീനിയോടുകൂടി മത്സ്യംകൂടി ഉപയോഗിച്ചാൽ മതിയാകും എന്നു് ദിവാൻ പ്രസിഡൻറു് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

PRESIDENT : It is not dependent upon my dictum.

MR. THARIATHU KUNJI THOMMAN: മത്സ്യം ധാരാളം പിടിക്കുന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. അതിനായി മത്സ്യംപിടിക്കുന്നതിനു ഇപ്പോഴുള്ള നിയന്ത്രണം എല്ലാം എടുത്തുകളയണം. അതുപോലെ കപ്പ ധാരാളം കൃഷിചെയ്യട്ടെ. ഇതിനൊന്നും ഗവണ്മെൻറ ബാധകമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നല്ല. വേണമെങ്കിൽ നെല്ലിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു നിയന്ത്രണം വച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മത്സ്യംപിടിക്കുന്നതിനും കപ്പകൃഷി ചെയ്യുന്നതിനും വച്ചിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നും ഇവരെ ഒഴിച്ചുവിട്ടാൽ സമുദ്രതീരത്തും മററും താമസിക്കുന്ന അനവധി കൂലിവേലക്കാർക്കു് വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ മത്സ്യവും കപ്പയും അവക്കെല്ലാം ധാരാളം വിലകുറച്ചു കിട്ടും. എൻെറ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞതുപോലെ കപ്പയും മത്സ്യവും തിരുവിതാംകൂറിനു പുറത്തു് അയക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്താൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണു്.

PRESIDENT. As the time allotted for the discussion of the adjournment motion is now over, the House will adjourn.

The House adjourned at 5-30 P. M.

B. PARAMU,
Secretary to the Sri Mulam Assembly.

acc: 40394
Proceedings of Travancore Sri Mulam Assembly
vol: 23 yea: 1944

p1 Jan 10, 1944-New Members
p1 Jan 10, 1944-Questions and Answers
p16 Jan 10, 1944-Demise of His Highness the Maha Raja of Cochin
p16 Jan 10, 1944-Announcement-Adjournment Motion
p18 Jan 10, 1944-Reporting of Proceedings
p19 Jan 10, 1944-Answering of Questions-Complaint
p19 Jan 10, 1944-Delay in the Publication of the Proceedings of the House
p20 Jan 10, 1944-Messages from the Sri Chitra State Council
p20 Jan 10, 1944-Bills Assented to by His Highness the Maha Raja
p20 Jan 10, 1944-Panel of Chairmen
p21 Jan 10, 1944-Statement Laid on the Table
p25 Jan 10, 1944-Dewan-President's Statement Food Situation
p37 Jan 10, 1944-Forests-Demand for Supplementary Grants
p40 Jan 10, 1944-General Administration-Demand for Supplementary Grants
p40 Jan 10, 1944-Administration of Justice-Demand for Supplementary Grants
p42 Jan 10, 1944-Medical-Demand for Supplementary Grants
p43 Jan 10, 1944-Public Health and Sanitation-Demand for Supplementary Grants
p44 Jan 10, 1944-Stationery Printing-Demand for Supplementary Grants
p44 Jan 10, 1944-Miscellaneous Departments-Stores Purchase Committee-Demand for Supplementary Grants
p45 Jan 10, 1944-War Allowance to Teachers in Grant-in-Aid Schools-Adjournment Motion
p73 Jan 11, 1944-Members Sworn
p73 Jan 11, 1944-Questions and Answers
p86 Jan 11, 1944-Short Notice Questions
p90 Jan 11, 1944-Complaint About the Pendency of Answers to Questions
p91 Jan 11, 1944-Chief Secretary's Statement Supply of Diesel Oil
p96 Jan 11, 1944-Cultivation of Paddy Lands-Resolution
p115 Jan 11, 1944-Serious Situation Created in the State by the Tapioca Control Orders-Adjournment Motion